

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ  
 Εσωτερικού δραχ. 7.— Εξωτερικού φρ. χρ. 8  
 Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.  
 καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

**ΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**  
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΤΙΜΗ ΒΕΒΛΗΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ  
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15  
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις  
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 3<sup>ος</sup>

Ἐν Ἀθήναις, 21 καὶ 28 Δεκεμβρίου 1902

Ἔτος 24<sup>ον</sup> — Ἀριθ. 51—52



## ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀλήθεια εἶμαι ἐγώ ; . . . εἶμαι ἐγώ ὁ Ἀνανίας, κοῦ κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως καὶ γράφω τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς ; . . . Ἀπίστευτον μοῦ φαίνεται ! Μὴ εἶνε κανένας ἄλλος ; . . . Κική, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἐμείνον τὸν καθρέπτην . . . Μπᾶ ! ἐγώ εἶμαι ! . . . Νὰ μὴ βλέπω ὄνειρον ; Ἐὰς ἀσχάσω τὴν γλῶσσάν μου νὰ βεβαιωθῶ . . . Ἄϊ ! μοῦ ἴκνεσε . . . Ὅστε λοιπὸν εἶμαι ἐξυπνος . . . Ὅστε λοιπὸν εἶμαι ἐγώ.

Τί παράξενα πράγματα κοῦ γίνονται εἰς τὸν κόσμον ! Τὸ ἐπεριμένετε εἰς ποτὲ ; . . . Ὅχι ; Ὅτ' ἐγώ ; Ἀλλὰ πῶς συνέβη λοιπὸν ; θὰ μ' ἐρωτήσετε . . . Ἐ, νὰ πῶς συνέβη.

Τώρα κοῦ ἡσύχασα, πρέπει νὰ σας διηγῆθῶ τὰ πράγματα, ἀπὸ ἐξ ἀρχῆς. Ἐνθυμηθετε, ὅτι πέρσου τέτοιον καιρὸν, ἠγαγκάσθην νὰ φύγω κάπως ἀποτόμως καὶ ἀνωμάλως ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία. Ὁ θυμωμένος δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν τρελόν. Ἐγώ, εἰς τὸν θυμὸν μου, ἔκαμα τὴν τρελὰν νὰ σχίσω τὰς ἐπιστολάς σας καὶ ἔπειτα ναῦτος ἔσορθῶ. Ἡ Διαπλά-

σις ανεγνώρισε την εξορίαν και με διέταξε να μην επιστρέψω εις Αθήνας, έως ότου ήθελεν ερωτηθών οι φίλοι της και αποφασίσουν περι της τιμωρίας μου . . .

Εμείνα εις τὸ Φάληρον ἐν ὁλόκληρον ἔτος. Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, μόνον μίαν φοράν μοῦ ἐπιτρέπη νάναβω διὰ νὰ ἰδῶ τὴν δρακούλαν τοῦ κ. Φαίδωνος. Ἀμέσως πάλιν κατέβηκα εἰς τὴν εξορίαν μου. Ἐβλεπε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ πῶς ἐπέρασα εἰς τὸ Φάληρον. Τὸ καλοκαίρι, μαζί με τὸν φίλον μου Ἀζαρίαν,

*Γιαλό-γιαλό πηγαίναμε  
Κ' ἄλω γιὰ ὅσες ἐλέγαμε.*

διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς στίχους τοῦ παλαιῦ μας φίλου Χαλασμοῦ Κόσμου. Τὸν χειμῶνα πάλιν, ὅταν ἔκαμνε πολὺ κρύο,

*Νεράτζι κατακόκκινο  
Στὴ νεραντζιά κρυμμένο,*

ἀναβα τὸ τζάκι κ' ἐπεροῦσα τὰς ὄρας μου με ρεμβασμούς. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμνα καὶ χθές, ἡσυχώτατος, εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλευς, ἤκουσα ἓνα παράξενον θόρυβον, ὁ ὁποῖος ὁμοίαζε κάπως με διαδήλωσιν.

— Τί εἶνε; ἐρωτῶ τὸν Ἀζαρίαν, μ' ἓνα ἀόριστον φόβον.

Ὁ Ἀζαρίας τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ παράθυρον, (αὐτὰς δὲν ἦτο φυγὸδι καὶ εἰς τὸν φόβον) τὸ ἀνοίγει, κυττάζει ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἀποσύρεται, κλείει τὸ παράθυρον ὀρμητικῶς καὶ μου λέγει.

- Κρύφου!
- Χωροφύλακες;
- Ὁχι. . . ἡ κυρία Διάπλασις. . .
- Μάνα μου!
- Οἱ δώδεκα ἀδελφές σου. . .
- Συμφορὰ μου!
- Ἡ κυρὰ-Μάρθα καὶ ἡ Πίσσα!
- Τρομάρα μου! . . Ὅλα με κατεδίκασαν τὰ παιδιά, καὶ θὰ ἔρχονται νὰ με πάρουν γιὰ νὰ μου κάμουν τὴν τιμωρίαν. . . Νὰ κρυφθῶ!
- Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ! . . ἀντηχοῦσεν ἐν τῷ μεταξύ ἡ θύρα κάτω.
- Μὴν ἀνοίξης. . . τρέχα νὰ πῆς τοῦ Μανώλη νὰ μὴν ἀνοίξη ἀκόμα. . . Νὰ κρυφθῶ πρῶτα. . . Ψτ! ποῦ εἶσαι; πῆς πῶς ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. . . πῆς πῶς δὲν ξέρεις ποῦ εἶμαι. . . πῆς πῶς λείπω ἀπὸ ἓνα μῆνα!

Καὶ μίαν καὶ δύο, ἀναβίνω στὴ σοφίτα, βγαίνω στὴν ταρατσα, καὶ ἀχυρόνω τὴν κορτίτσα τῆς μ' ἓνα καληνοκάσονο ποῦ ἦταν ἐκεῖ-ἔξω.

Ἡ καρπούλα μου ἔτρεμε σὰν τοῦ πουλιοῦ. . . Οἱ φοβερότερες ἰδέες ἐπέρασαν στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. . . Ἄν ἐψήφισαν τὰ παιδιά νὰ μου κοπῆ ἡ γλώσσα. . . Ἄν ἀπεφάνισαν νὰ γλύψω τὰς πλάκας τῆς ἐκκλησιᾶς. . . Ἄν ἐπρότειναν νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ νὰ ἔλθουν ὅλοι νὰ με πύσουν;

Πόσῳ ὄραν ἔμεινα εἰς τὴν ταρατσα; Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔμεινα ὄρες ὁλόκληρες. Καὶ ὅμως, ὁ ἥλιος δὲν εἶχε κινήσῃ σχεδὸν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ὅταν ἀκούω βήματα τρεχάτα εἰς τὴν σκαλίτσαν, καὶ συγχρόνως τὴν φωνὴν τοῦ Ἀζαρία:

— Ἐ! ποῦ εἶσαι; . . Ἐθγα ἔξω. . . κατέβα κάτω!

Μὴ φοβῶσαι τίποτε! . . Ὅλα ἐδιορθώθησαν! . . Ἀνανία! ἐδῶ εἶσαι;

Καὶ ὁ Ἀζαρίας ὄθησε τὴν κορτίτσαν. Ἀλλὰ τὸ καληνοκάσονο ἀντίειχε.

— Ἄνοιξε! . . Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως! . .

— Δὲν ἀνοίγω, ἂν δὲν μου πῆς τί συμβαίνει. . .

— Μὰ νά, σοῦ εἶπα: Ὅλα καλά. . .

— Καὶ τὸ μέλι γλυκό. . . Μὰ τί θέλει ἐδῶ ἡ Διάπλασις; . .

- Ἦλθε νὰ σε πάρῃ.
- Νά με κάμῃ τί;
- Ὅτι σ' ἔκαμνε καὶ πρίν.
- Μὰ πῶς;
- Νά, τὰ παιδιά, λέει, σὲ συγχωροῦν.
- Ἀλήθεια, τὸ εἶπε;
- Τὸ εἶπε.
- Μὴν εἶνε κανένα τέχνασμα;
- Ἐλα τώρα, κουτεντέ, φοβιτσιάρη!
- Εὐχαριστῶ πολὺ. . . Καὶ πῶς τὰ κατὰφερες με τὴ Διάπλασι; Μὴν ἐγίναμε γέλοδοι;

Ἐν τῷ μεταξύ ἐτράθηξα τὸ κασόνι καὶ ἡ κορτίτσα ἀνοίξε. Φαίνεται, ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ χαρὰ ἔκαμαν τὰ μούτρα μου κωμικώτατα, διότι μόλις με ἀντίκρυσεν ὁ Ἀζαρίας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια καὶ. . . τὸ χέρι του, τὸ ὁποῖον ὑψώθη εἰς σχῆμα πολὺ παραδόξου. . . εὐλογίας.

— Ἐλα ντέ! ποῦ φοβήθηκες μὴ σε ἀπαγγονίσουν. . . Πάμε κάτω;

— Πάμε. . . Μὰ τί εἶπες τῆς Διαπλάσεως;

— Στὴν ἀρχὴ τῆς εἰκα πῶς δὲν εἶσαι ἐδῶ, πῶς ἔφυγες εἰς ἀγνωστον μέρος. . . ἴσως στὴν Ἀμερικὴ. . . ἴσως στὴν Αὐστραλία. . . Ἐπειτα ὅμως, ἄμα ἔμαθα τί συμβαίνει, τῆς εἶπα: «εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ στὴν ταρατσα. . . δὲν ξέρω. . . νὰ πάγω μίαν στιγμὴ νὰ ἰδῶ. . .»

— Ὁ, δυστυχία μου! κοροϊδία ποῦ θὰ μου τραβήξουν οἱ ἀδελφές μου. . . Ὁχι, δὲν κάμνει νὰ παρουσιασθῶ ἀμέσως. . . Πῆς πῶς δὲν με ἤδρες. . . Ἐν τῷ μεταξύ, ἄς καθήσουν, ἄς πιθῶν τσάι, καὶ ἀργότερα κατεβαίνω ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ κτυπῶ τὴ μεγάλην πόρτα, σὰν νὰ ἐρχόμουν ἀπέξω.

- Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ!
- Νά, ἢ ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. . .

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐκτελέσω αὐτὸ τὸ ὄρατον σχέδιον! Αἱ ἀδελφαί μου, αἱ ὁποῖαι ἐμυρίσθησαν τί συμβαίνει, εἰσέβαλαν εἰς τὴν σοφίταν καὶ μας ἐπίασαν. . . στὰ πράσα. Εὐτυχῶς δὲν τα ἔχασα. Ἀπεναντίας εὐρήκα ὄλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου. Ἀμέσως προσκοιτοῦμαι τὸν ξηλλὸν ἀπὸ χαρὰν, καὶ χύνομαι εἰς τὸν σωρὸν, καὶ ἀρχίζω ἀγκαλιάσματα, φιλιὰ, ματς-μούτς ἀπ' ἐδῶ, ματς-μούτς ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ δὲν εἶχαν τελειωθῶ. Αἱ ἀδελφαί μου, εὐαίσθητοί σὰν κορίτσια, ἄρχισαν νὰ κλαίουσαν, καὶ ἔτσι δὲν ἔλαβαν καιρὸν ὄχι νὰ με κοροϊδέψουν, ἀλλὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ μιλήσουν. Μόνον ἡ Ἐλπίς διετύπωσε μίαν ἀδιάρκτην ἐρώτησιν:

- Δὲν μου λές, ἀλήθεια, τί ἐγύρευες στὴν ταρατσα;
- Ὁχι, ἀδελφὴ, τῆς λέγω, περιεργὴ εἶσαι. . . ἄφησέ τα τώρα, καὶ πάμε κάτω ποῦ μας περιμένει ἡ κυρία Διάπλασις!
- Νά, εἶχα λούση τὰ μαλλιά μου καὶ τὰ στεγνῶνα ἐστὸν ἥλιο.
- Καλὰ λοιπὸν προτείνουν μερικὸι νὰ σοῦ τα κόψωμε, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Ἐτσι θὰ λείψης, παιδάκι μου, καὶ ἀπὸ τὰ στεγνώματα!

Κάτω, ἡ παρουσίας μου εἰς τὴν Διάπλασιν ἦτο πολὺ σοβαρωτέρα. Ἡ σεβαστὴ μου κυρία μοῦ ἔδωκε νὰ της φιλήσω τὸ χέρι, μ' ἐφίλησε κ' ἐμείνη στὸ μέτωπό καὶ μου εἶπεν:

- Ἐβλεπε τὸ φλημα τῆς συγγνώμης. Τὰ παιδιά, με μεγάλην πλειονοψηφίαν, ἀπεφάνισαν νὰ σε συγχωρήσω καὶ νὰ σε πάρω πάλιν εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ νὰναλάβῃς τὰ χρέη σου. Ἐμπρός λοιπὸν. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐτοιμασθῆς γρήγορα, διότι θάναυθου με εἰς τὰς Ἀθήνας μετ' ἄλλο τραῖνο.
- Ἐλα, φυρούλα μου, παιδάκι μου, ποῦ σ' ἐπιθώθησα! εἶπεν ἡ ἀγαθὴ Κυρὰ-Μάρθα, καὶ μάγκάλιασε με βακρυμέννα μάτια.
- Γρρρρρ. . . γρρρρ. . . ἐγουροῦριζεν ἡ Πίσσα μας κ' ἐτίβετο στὰ πόδια μου ὄλη χαρὰ.
- Δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω τὰ παιδιά διὰ τὴν καλωσύνην των' εἶπα τότε μετ' ἑπισημότερόν μου ὕφος. Βέ-

βαια μοῦ ἤξιζε τιμωρία δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐξορία εἰς τὸ Φάληρον, δὲν ἦτο μικρὰ τιμωρία δι' ἐμέ. . . Ἐμείνα ἐδῶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος.

— Ἀκριβῶς! εἶπεν ἡ Διάπλασις. Ἐφυγες πέρυσι στὰς 22 Δεκεμβρίου, καὶ σήμερὰ πάλιν εἶσαι 22 Δεκεμβρίου. Ἐπίτηδες ἐπεριμένα διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔτος. Ἡ ἡμέρα τῆς συγγνώμης ἔκρεπε νὰ εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ σφάλματός σου.

— Τοῦ ἐγκλημάτων! ἀνέκραξα, διότι πραγματικῶς ἦτο ἐγκλημα ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμα. Ἀλλὰ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμω ποτὲ πλέον, ποτὲ!

Καὶ μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν ἐληξεν ἡ ἐπίσημος σκηνή, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐσφύριζεν ὁ τροχιόδρομος, ἐξήλθομεν ὅλοι περιχαρεῖς, ὄχι διὰ νὰ τον πάρωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ μας πάρῃ.

Μόνον ὁ Ἀζαρίας ἐγύρισεν ὀπίσω, εἰς τὴν ἑκαυλίαν του, λυπημένος διὰ τὸν χωρισμόν. . . Ἐπρεπε νὰ τον λυπηθῶ κ' ἐγὼ τὸν καίμενο τὸν φίλον μου, ἀλλὰ τόση ἦτο ἡ χαρὰ μου, ὥστε δὲν με ἄφινε νὰ συλλογισθῶ τίποτε ἄλλο.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ὄραν ποῦ ἔδωκεν ὁ ἥλιος, κ' ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Γραφεῖον. Οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἐκύταζαν με μεγάλην περιέργειαν, ἀλλὰ δὲν μας ἔμελε καθόλου.

Ἐκεῖ νῆα χαρὰ μ' ἐπεριμένεν: ἡ Διάπλασις μοῦ ἀνῆγγελεν, ὅτι ἐγὼ θὰ ἔγραφα τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς! Φαντασθῆτε!

— Αὐτὸ, προσέθεσεν, εἶνε ἀπαιτητοὶ πολλῶν φίλων μας, αἱ ὁποῖαι ἤθελαν νὰ διαβάσῃς ὅσα γράφουν γιὰ σέ. . . Μόνον λογοπαίγνια σοῦ ἀπαγορεύεται νὰ κάμης. . .

— Γιατί; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Σιγὰ. . . Ὅσα ὑπακούσης χωρὶς ἀντιλογίας. Ἐν τούτοις σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θεοῦλας. Ἐκεῖ θὰ μάθης διατὶ δὲν πρέπει πλέον νὰ κάμης λογοπαίγνια.

- Ἀς εἶνε.
- Λοιπὸν, ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις τῶν φίλων μας.
- Τὰς βλέπω. . .
- Ἡ Ἀγάπη εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ ξεχωρίσῃ καὶ νὰ κατατάξῃ τὰς ἐπιστολάς. Δὲν ἔχεις τώρα, παρὰ νὰ τὰς διαβάσῃς, καὶ γράψῃς τὴν κρίσιν.
- Ἄβριον, κυρία Διάπλασις.
- Μάλιστα.

Ἐξενύκτητι σχεδὸν ἀναγιγνώσκων τὰς ἐπιστολάς σας. Καὶ σήμερ, πρῶι-πρῶι, ἐκάθητι εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ νὰ γράψω τὸ πιστεύετε τώρα; . . Ἐγὼ το πιστεύωσα.

Πρῶτα-πρῶτα θέλω νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θεοῦλας, ἢ ὁποῖα μοῦ ἀπαγορεύει εἰς τὸ εἶξῃς τὰ λογοπαίγνια. Ἰδοὺ τί γράφει:

«Νομίζω ὅτι μεγαλύτερα τιμωρία διὰ τὸν Ἀνανίαν δὲν εἶνε ἢ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Κυριακή. Ὁ ἀχάριστος ἐγίνε σ τ ο ι χ ε ἴ ε ν (στοιχεῖο δηλαδὴ εἰς εὐχαριστῶ!) διὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ ἄλλ' αὐτὴ μόνη τῆς τὸν ἐκδικεῖται καὶ τον κατατάσσει μεταξὺ τῶν ζώων, (ὦ, εἶμαι ὑπόχρεως!) καλεῖ δὲ ἡμᾶς ὡς ζωοφίλους νὰ τον κρίνωμεν, ἀπὸ κριτῆς κρινόμενος! — καὶ μας δίδει καλὴν εὐκαιρίαν νὰ τον ἐκδικηθῶμε, ἂν δὲν μας κρίνῃ ἐπιεικῶς. Ὅλα ἔσθη τὰ ἀντίποινα τῆς χειροδικίας του ἀπὸ τοὺς σχετιζόμενους. Ἐγὼ ὅμως, ἐπειδὴ καταλέγομαι μεταξὺ τῶν ἐχόντων εὐσπλαχνον καὶ εὐγε-

νῆ τὴν καρδίαν ζωοφίλων, (καλὴ τί λόγος!) τὸν συγχωρῶ!!)

«Νὰ λέγωμεν ὅμως καὶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν: ἡ προηγουμένη Κυριακὴ ἦτο ὀλίγον ψυχρὰ ἐνεκα τῆς ἀπουσίας τῶν ἀλογοπαίγνων τοῦ Ἀνανία. — Εἰς τὸ εἶξῃς, ὅτῳ θὰ δομαζῶνται τὰ λογοπαίγνια του, ἀφοῦ δὲν ἔχη λογικόν — Τοῦτο, παρακαλῶ, νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς γνώσιν τοῦ φυγοδίκου, διὰ νὰ μὴ το πάρῃ ἀπάνω του.»

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν! νὰ το πάρω κ' ἀπάνω μου! Ἐνα λογοπαίγνιον ἐκεῖ ποῦ με χαντακῶνει, μ' ἐξαφανίζει, μ' ἐμμηδενίζει. . . Ἄ, καί, ἔχει δίκιο ἡ κυρία Διάπλασις. Ἀφοῦ τὰ λογοπαίγνια μου μ' ἔνα α, — ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ σήσιμον τῶν ἐπιστολῶν, — γίνονται ἀλογοπαίγνια, δὲν πρέπει πλέον νὰ ξανακάμω. Αὐτὸ μὸς το ἐπιβάλλει τὸ φιλότιμον. Ἀλλὰ ἔννοια σου, κυρὰ Θεοῦλα σ σ ο β λ α, καὶ νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πάθῃς! Σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Πίνακα τῶν Βραβείων.

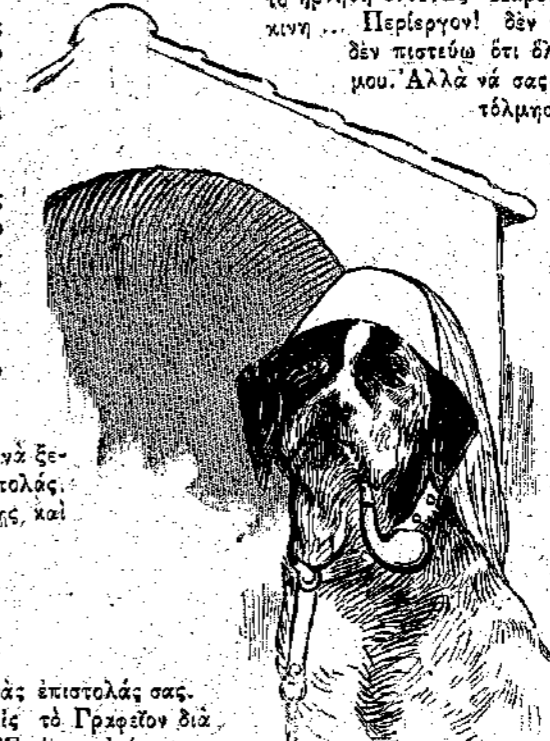
Ἐν τούτοις παρατηρῶ δι' αἱ ἐπιστολαί εἶνε σχετικῶς ὀλίγαι. . . Καὶ ὅμως κανὲν σ τ ο ι χ ε ἴ ο ν δὲν συνήργησεν αὐτὴν τὴν φοράν. . . Ἡ Διάπλασις μοῦ εἶπεν ἄπλως ὅτι ἡ Ἀγάπη κατέταξε τὰς ἀπαντήσεις. . . Μπρέ! μήπως αὐτὴ, ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἀδελφικῆν ἀγάπην, ἔκαμε καμμίαν λαθροχειρίαν, καμμίαν καλπονοθευσίαν διὰ νὰ με βγάλῃ λάδι; Μήπως ἐξηφάνισε τὰς ἐπιστολάς ποῦ με κατεδίκαζαν, διὰ νὰ πλειονοψηφίσουν ὅσα μὲ ἀθώωναν; . . Αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ χωρὶς ἄλλο! . . Ἐρώτησα τὴν Ἀγάπην, καὶ μοῦ το ἠρνήθη ἐντόνως Παρητήρησα ὅμως ὅτι ἐγίνε κατακόκκινη. . . Περιέργον! δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ. Διότι δὲν πιστεύω ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἤθελαν τὴν ἀθώωσιν μου. Ἀλλὰ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου; δὲν ἐτόλμησα νὰνακοινώσω τὴν ὑποψίαν μου

εἰς τὴν Διάπλασιν, μήπως ἐγίνετο καμμία φασαρία καὶ μ' ἐστελλέν ὀπίσω εἰς τὸ Φάληρον. Ἀς κάμω λοιπὸν τὴν κρίσιν μετὰ τὰς ἐπιστολάς ποῦ ἔχω ἐμπρός μου, καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Ἡ Διάπλασις σὰς εἶχε κάμη δύο ἐρωτήσεις. Α' τί φρονεῖτε περὶ τῶν ζωοφίλων; καὶ Β' ποῖα τιμωρία νομίζετε ὅτι ἐπρεπε νὰ μου ἐπιβληθῇ. Ἡ πλειονοψηφία ἀποφαινεται ὑπὲρ τῶν Ζωοφίλων καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀνανία. Μερικοὶ κακόβουλοι εἶπαν ὅτι ἡ Διάπλασις ἠθέλησε νὰ με κάμη ζῶον, καὶ δι' αὐτὸ μ' ἔβαλεν εἰς τὴν ἰδίαν Κυριακὴν. Αὐτοὶ ὅμως κάμνον ἄλλο λάθος, διότι τώρα δὲν πρόκειται περὶ ζώων ἀλλὰ περὶ ζωοφίλων, οἱ ὁποῖοι, ἂν δὲν ἀπατώμαι εἶνε ἄνθρωποι. Ἐπάρχει λοιπὸν κάποια διαφορά. . .

— δηλαδὴ μέχρι τοῦ δευτέρου

Διαγωνισμοῦ Ἐσπικθώματος, — εἶνε ὁ κοροφατός. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν πρῶτα τὴν ἐπιστολὴν του. Ὁ Τυδεὺς φρονεῖ, ὅτι οἱ ζωοφίλοι εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, διότι ἀφοῦ ἀγαποῦν τὰ ζῶα, θάγαποῦν βέβαια καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις ἐγνώρισεν μερικῶς οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ζῶα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὶ βέβαια εἶνε μονομανεῖς! Καὶ ὡς παραδειγμα φέρει ἓνα γείτονα του, ὁ ὁποῖος ζῆ ἀποκλειστικῶς μετὰ τὸν σκύλον του, ὡς νὰ ἦτο ἀδελφός του» καὶ τον ἔχει σὰν ἄνθρωπον, καὶ του φορεῖ φέσι, καὶ τον ἐμυθε νὰ καπνίζῃ πίπαν!! Καὶ ὁ Τυδεὺς ἐπιλέγει: «Ὁσοι πιστεύουν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, πρέπει νὰ παραδεχθῶν



«... ότι ο γείτονας μου προητέρα ήτο σκύλος.» Περὶ ἐμοῦ δὲ Τυδεύς, θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναρμόδιον νὰ γίνῃ δικαστὴς μου, δίδει ψῆφον λευκὴν.

Τὰ ἴδια φρονεῖ περὶ τῶν ζωοφίλων καὶ ἡ Ἀγριόβιολέττα, (μολονότι νομίζει, ὅτι ἡ καλὴ καρδιά θεωρεῖται τῶρ ὑπὸ πολλῶν κουταμάρα... ) ἐμὲ δὲ μὲ ἀθῶνει, προσθέτουσα: «Βεβαίως θὰ εἴπῃς: ἐπειδὴ σὺ δὲν ἔλαβες ποτὲ μέρος εἰς Κυριακὴν καὶ δὲν ἔπαθες τίποτε, δι' αὐτό... Δὲν ἤξεύρω! Ὡς οἱ παθόντες κρίνουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς θεατὰς.» Ὅχι, ὄχι! Ἰσα-ἴσα οἱ παθόντες δὲν ἔχουν ψυχραίμην διὰ νὰ κρίνουν δικαίως. Δίδεις ἐνδὸς ἑνα ράπισμα, κ' ἐκεῖνος βγάξει τὸ πιστόλι νὰ σε σκοτώσῃ, νομίζων εἶ τι αὐτὸ σοῦ πρέπει. Ὁ ἀπαθὴς δικαστὴς ὅμως σὲ καταδικάζει μόνον εἰς φυλάκισιν δύο ἡμερῶν!

Ἡ Ζουλέττα, ἡ ὁποία μὲ ἀθῶνει ἐπίσης, — «διότι εἶνε κήμα ὁ καιμένος! ἄς θυμηθῶμε δὰ καὶ πόσες φορές μᾶς διεσκέδασε μὲ τὰ ἀστεῖά του, μὲ τὰ καλαμπουριά του...» — δικαιολογεῖ πολὺ τοὺς ζωοφίλους λέγουσα: «Υπάρχει ἄλλη πλεῖον εὐχάριστη συντροφία ἀπὸ ἑνα χαριτωμένο μαλλιαρὸ σκυλάκι, μιὰ μαργιόλα γατίτσα, ἢ μερικὰ μελωδικὰ πουλάκια σὲ κλουβί; ...»

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐνωῶ, Ζουλέττα. Φαντάσου ὅμως ὄλιγον καὶ τὴν φίλην μας Ἐκάτην, — ἄς τῆς βάλω τὸ γένον τῆς ψευδῶνυμον, — ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι ἔχει φίλιες στένες μὲ ἑνα... μὲ ἑνα... ἀκανθόχοιρον! Καὶ τὰ γκάθια του; τί γίνονται τὰ φοβερὰ ἀγκάθια; Ἦθελα πολὺ νὰ το ἤξευρα. Κ' ἑνα ἄλλο ἀκόμη: τί τρώγει αὐτὸς ὁ κύριος ἀκανθόχοιρος; Μήπως τρώγει τὴν... τοκολάταν, ποῦ θὰ ἔστειλεν ἡ Ἐκάτη εἰς ὅποιον ἀνεκάλυπτε τὸνομάτης;

Ἔρχεται τώρα μιὰ μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, πολὺ καλογραμμένων, αἱ ὁποῖαι λέγουν σχεδὸν τὰ ἴδια. Τὰς περνω εἰς μίαν ταχέαν ἐπιθεώρησιν: Ἀγίς Ρέπος (θαυμάσιος ἐκεῖνος ὁ κυνηγός, ποῦ ἔτρωγε τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα εἶχε φονεύσῃ, φάλλον τὸν ἀναβαλλόμενον κατὰ τῶν βασανιζόντων τὰ ζῶα!) Νάυτοπαύλα τῆς Κρανάης (ἡ ὁποία συμβουλεύει τὴν Διάπλασιν νὰ παγορεύσῃ εἰς τὸν Ἀζαρίαν

νὰ μὲ δέχεται εἰς τὴν ἑπαυλὴν του «ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς στενωχῶρον θέσιν») Ἀσπρὸ Ποντικᾶκι, (κατὰ τὸ ὅποιον, οἱ ζωοφίλοι ἀποδεικνύουν ἀθῶντητα μέχρι βλακειάς») Δαίμαργο Ποντικί, (τὸ ὅποιον τελειώνει μὲ τὸ ἐξῆς τετράστιχον:

Τὸν Ἀνανία μάλιστ' ἀπὸ τὴν ἔφοδον  
Καὶ δὸς του, Διαπλάσοίλα μου, αὐτὴ τὴν τιμωρία:  
Τὰς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν βάλονε νὰ διαβάσῃ  
Καὶ τότε θὰ ἐντροπισθῇ καὶ ἀπ' τὸ μακρὸν θὰ σκάσῃ!

Κόλπος τῆς Ἀτταλείας, Ἡρώεις τοῦ Ζαλόγγου, Κορινθιακὸν Κῦμα, Σμαράγδινον Περιθέρασιον, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, κλ. κλ. — καὶ σταματῶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀναμμένου Σπίρτου, τὸ ὅπολον μᾶς διηγεῖται μίαν πολὺ συγκινητικὴν ἱστορίαν:

«Ἦτο, λέγει, στὸ χωριὸ ἑνας νέος ἠλίθιος καὶ πτωχάτατος, τὸν ὅποιον εἶχαν ἐπωνομάσῃ Παλαβιᾶν. Κανένα συγγενῆ, κανένα φίλον δὲν εἶχε, παρά μόνον ἑνα σκύλον, τὸν ὅποιον ὁ ἠλίθιος ἔκραζε Χοχός. Ἐξοῦσαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πτωχῶν χωρικῶν, καὶ τῶν πλουσιῶν ποῦ ἐπερνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν... Ἔνα πρῶτ', — χερμῶνας, κρῶ δυνατὸ, — ὁ κακομοῖρος ὁ Παλαβιᾶς εὐρέθη κοκκαλιασμένος μέσα στὴν καλύβα του. Τὸν ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν... Ὁ Χοχός, ἀπὸ τὴν λύπην του, δὲν ἤθελεν αὐτὸ νὰ φάγῃ οὔτε νὰπομκρυνθῇ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ κυρίου του. Καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ κάμποσες ἡμέρες, ἕως ἐτοῦ ἐφόρησαν ἀπὸ τὴν πείνην. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τὰ ζῶα, ὅταν ἔχουν τέτοια αἰσθημᾶτα, ὅταν δεικνύουν ἀγάπην καὶ φρόσιν, ἢ ὅποια φθάσει μέχρις αὐτοκτονίας; Δι' αὐτὸ οἱ ζωοφίλοι μοῦ φαίνονται πολὺ καλοὶ καὶ λογικοὶ καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι.»

Ἡ Σεμνή Κόρη μοῦ ἀρνεῖται τὸν τίτλον τοῦ «ἀγαθοῦ ψυχογυιοῦ» ἀφοῦ εἶμαι θυμῶδης, καὶ διὰ τοὺς ζωοφίλους φρονεῖ ὅτι ἔχουν πολὺ λεπτὸν στόμαχον, ἀφοῦ δὲν σηκώνη κρέας. Ὅσον δι' αὐτὸ, ἐγὼ ἤξεύρω πολλοὺς ζωοφίλους οἱ ὁποῖοι εἶνε κρεωφάγοι. Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ δύο, κρίνατε μόνοι σας!

Ἡ Κελαϊδέστρα θυμῶδες τοὺς ζωοφίλους ἐργέτας τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἀγαποῦν καὶ ἐπομένως περιποιοῦνται τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἢ ἀνθρωπότητος ἔχει ἀνάγκην. Ναι! ἀλλ' ὅσοι περιποιοῦνται τὰ ζῶα, δὲν το κάνουν πάντοτε ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ αἰσθημα, — τὸ κάνουν καὶ ἀπὸ συμφέρον, καὶ ἀπὸ ἐγωισμόν. Ὅστε πρέπει νὰ ξεχωρίσωμεν τοὺς γνησίους ζωοφίλους ἀπὸ τοὺς νόθους.



«Ἐξοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην...» (Σελ. 404, στήλ. 6.)

Ἐνησία ζωοφίλος εἶνε μιὰ κυρία, τὴν ὁποίαν γινώσκει ὁ Ἀρχιστράτηγος Δέθετ. Αὐτὴ ἔχει ἑνα σκυλάκι καὶ τὸ ἀγαπᾷ τὸσον πολὺ, ὅστε το καθίζει εἰς τὸ τραπέζι μαζί της, — ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα! — καὶ του ἔχει μιὰ χαϊροπῆρωνα καὶ πιστατάκια, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνίστημά του. Ἴσως θὰ ἐφρόντισε νὰ του κάμη καὶ χερνάκια διὰ νὰ τὰ πιάνῃ... Ἐνησία ζωοφίλος, ἀλλὰ ὑπερβολικὴ.

Τώρα ἔρχεται μιὰ μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμέναι καλλίτερα ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὰς ἐπαινώσω ὅλας μαζί, χωρὶς νὰ ἐπιμείνω εἰς λεπτομερείας, διότι δὲν θὰ ἔφθανεν ἀλόκληρον τὸ φυλλάδιον.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἰτέα, μὲ κατὰ ὠραίους στίχους, ἔπειτα δύο ἐμπνευσταί (ποῦ εἶδαν δηλαδὴ ὄνειρα σχετικὰ μὲ τὴν Κυριακὴν) τὸ Μολὼν Λαβὲ καὶ ὁ Νέμος, ἔπειτα ἡ Μόνωσις, ὁ Μικρὸς Φιλόπατρις, ἡ Πριγκίπισσα Ἐλπιδίς, ἡ Ἀνέλιπιστος Χαρά, ἡ Κωπηλάτις Κύθνου, τὸ Ἀταβύριον Ρόδου, (διεξοδικιώτατον, ὅσον δὲν πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἀπάντησιν Κυριακῆς, ὅπου τὸσον ἐπιθυμητὴ γίνεται ἡ συντομία) ἡ Σημαίτα τῆς Ἐλευθερίας, ἡ Ἐρεσία Κόρη, ἡ Σιωπηλὴ Νύξ, (ἐμμέτρως) ὁ Ἄγγελος Αὐγερύδης, τὸ Κύνειον Ἀσμα κλ. κλ. ὅλοι σχεδὸν ὁμόφρονες, ἐκτιμῶντες τοὺς ζωοφίλους, τοὺς ἀνεῦ ὑπερβολῆς, καὶ προτιμούντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, τὴν ἀθῶσιν μου, ἢ δίδοντες, ὅπως ὁ Τυδεύς, ψῆφον λευκὴν.

Ἀπὸ τὴν σειράν αὐτὴν ἐξεχώρισα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶνε εὐφροσύνη. «Ἡ θεία μου, — γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶνε μέλος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ζωοφίλων. Ὅταν πιάνῃ ἀμαξὴν, κυττάζει νὰ διαλέξῃ ἐκείνην ποῦ ἔχει τὰ χειρότερα, τὰ ἰσχυρότερα ἄλογα. Καὶ πάντοτε πιάνει ὀμίλιαν μὲ τὸν ἀμαξηλάτην:

- «— Μὴ γιατί, καιμένε, εἶσαι λιγὰ ἄλογά σου;
- «— Δὲν εἶνε σὸί, κυρά μου.
- «— Δὲν εἶνε σὸί ἢ μήπως δὲν τα περιποιεῖσαι; ...
- «— Πῶς δὲν τα περιποιεῖσαι; Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ συμφέρον μου;
- «— Πρόσεξε, καιμένε, γιατί εἶνε μεγάλη ἀμαρτία... Γιὰ νὰ σοῦ πῶ μήπως τὰ δέρνεις;
- «— Ἐ... κάπου, κάπου... χωρὶς ξύλο γίνεται ποτὲ δουλειά;
- «— Ἄ, ὄχι... ὄχι... μὲ τὸ ξύλο δὲν γίνεται δουλειά. Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμὴν παραπάνω ἀπὸ τὴν συμφωνία μας, ἀλλὰ θὰ μου ὑποσχεθῆς ἐτι δὲν θὰ τὰ δέρνεις.

«Ὁ καλὸς σου ἀμαξηλάτης τὸ ὑπόσχεται προθυμῶτα, πέρνει τὰ λεπτὰ, καὶ... ἀρχίζει στὸ ξύλο τᾶλσγα. Ἡ θεία μου διαμαρτύρεται, τὸν βρίζει, θέλει νὰ φωνάξῃ ἀστοφύλακα, ἀλλ' ἡ ἀμαξά εἶνε πλέον μακριά... Νά σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, Διάπλασί μου, δὲν τὴν ἐνωῶ ἔτσι τὴν ζωοφίλιαν. Εἴμπορεῖς νὰ γαπᾷς τὰ ζῶα, ἀλλὰ ὄχι νὰ κάμνης καυγάδες εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς ἀμαξάδες!»

Καὶ ὅμως, ἂν ὅλοι ἔκαμαν ὅπως ἡ θεία τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ τύχη πολλῶν δυστυχῶν καὶ βασανιμένων ζῶων θὰ ἦτο διαφορετικὴ...

Τώρα πρέπει νὰ ριθῶ ταχὺ βλέμμα εἰς τὰς δύο ὑπολειπομένας σειρὰς τῶν καλογραμμένων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι

δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἰδιαίτερον, σχετικῶς μὲ τὰς ἀνωτέρω, ὅστε νὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος περὶ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ὑποπέσωμεν εἰς ταυτολογία. Καὶ γράφω ἀπλῶς τὰ ὀνόματά τῶν εὐφρῶν ἐπιστολογράφων: Ἀθῶνα Καρδία, Νέος Νάυτης, Αἰγιναία Ἀθηνᾶ, (ἐπιλέγουσα ἐμμέτρως τὰ ἐξῆς:

Γιὰ φαντάσου μὲ τὶς σάχλες  
Νῆπερα καὶ τὸ Βραβεῖο  
Νά μὲ ζέστανε λιγάκι  
Ποῦ ἐνόφησ' ἐπ' τὸ κρῶσ!



«Θί σου δώσω μιὰ δραχμὴν παραπάνω.» (Σελ. 405, στήλ. α.)

Γερ. Λασκαράτος, Ρουμελιώτικον Σταφύλι, Ἀρτεμισία Κοντίδου, Ἐδουφῆς Βλάξ, Νουτολόλουδον, Κρότταλος, Μανταρινογάγος, Ἐξόριστος Ναπολέων, Γλυκεῖα Καρδία (καὶ αὐτὴ ἐμμέτρως), Πολύμνια Λασκαρέως (μὰ τί ἐνοεῖ αὐτὴ ἡ ζωγραφισμένη τιμωρία; τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ μ' ἔχει μέσα; δὲν ἐκατάλαβα τίποτε!) Χωλὸς Διάβολος, Καλὸς Ὠρισσος Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, Χαμένη Ἐπιτυχία, Ἐρημίτις καὶ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν, ξεχωρίζω πάλιν τὸ γράμμα τοῦ Χρυσόψαρου, τὸ ὅπολον λέγει: «Γενικῶς τὰ παιδιά εἶνε ζωοφίλα. Ποτέ μου δὲν εἶδα παιδιά, ποῦ νὰ μὴν ἀγαποῦν, νὰ μὴν τρελλαίνονται διὰ τὰ ζῶα. Καὶ ὅπως εἶνε μικρά, ἀγαποῦν περισσότερο τὰ μικρά. Τὸ περασμένο καλοκαίρι, εἰς τὸ χωριὸ, ἔβλεπα τὰ μικρὰ παιδιά τοῦ σέμπρου ποῦ δὲν το ἐκουνοῦσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτῆτι.

«— Ἀγαπᾷς τὰ πουλιά; ἐρώτησα μίαν ἡμέραν τὸν μικρὸν Γεωργάκην.

- «— Ναι.
- «— Καὶ γιατί;
- «— Γιατὶ εἶνε μικροῦτάκια.
- «— Καὶ γιατί ἄλλο;
- «— Γιατὶ κάνουν αὐγά.
- «— Καὶ γιατί ἄλλο;
- «— Γιατὶ τίποτε.

«Νομίζω ὅτι ὁ Γεωργάκης ἀγαπᾷ τὰ πουλιά μᾶλλον διότι εἶνε μικροῦτάκια, παρά διότι κάμνουν αὐγά περισσότερον δηλαδὴ ἀπὸ αἰσθημα παρά ἀπὸ συμφέρον. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ζωοφιλία, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν ὅταν τὴν ἀπαντῶμεν, — πολὺ σπανίως ὅμως, — εἰς τοὺς μεγάλους.» Τὸ εἶπα καὶ παραπάνω.

Ἡ ἄλλη σειρά περιλαμβάνει τὰς ὠραίας ἀπαντήσεις τῶν



«Δὲν το ἐκουνοῦσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτῆτι.» (Σελ. 405, στήλ. β.)

έξης: Μικράς Ἀνοδοέσεως, Μονώσεως, Πρωρέως, Δευκόυ Ὑακίνθου, Πενθούσης Καρδίας, Πανταχοῦ Παρόντος (εὐχόμενου διὰ τοὺς ζωφίλους νὰ γίνωνται καὶ... ἀνθρωπόφιλοι) Νυκτοκόρακος (ὁ ὁποιος λέγει τόσον εὐμορφα πράγματα, ὥστε πολλοὶ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο συντιμώτερος, διὰ νὰ τον χρησιμοποίησω) Ζιζανίου τοῦ Σχολείου, Ἀθανασίου Μούγια, Ἀνδρείας Σουλιώτιδος, (ἢ ὅποια

διὰ τοὺς ζωφίλους λέγει  
 «Ὅτι παρόσημα εἶζει νὰ φοροῦν  
 Γιατί αὐτοὶ θὰ κάμουν, — τὸ προλέγει, —  
 Κτῆρη καὶ ἀνθρώποι νὰ ἐνωθοῦν !»

Ἀρχικαλαμπούριστοῦ (ὁ ὁποιος γράφει μετέσπρα χρώματα μελάνης... ἐκτός μαύρης) Κρητικοῦ Καστιάνου καὶ Κόντε Ραπανάκη.

Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν θὰ ξεχωρίσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου. Ὁ φίλος μας οὗτος φρονεῖ διὰ τὴν ζωφιλίαν εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὸ συμφέρον, ὅτι τὰ ζῶα μᾶς ὑπηρετοῦν καλλίτερα διὰ τῆς ἀγάπης παρά διὰ τοῦ μίσους. «Μίαν φοράν, εἰς τὸ Μαραῖσι, εἶχα ἕνα γάϊδαρον, (pardou) ὁ ὁποιος ἦτο τὸ πλέον πειθήμενον ζῶον τοῦ χωρίου. Καὶ ξεβρῆσι διατί; Διότι ποτὲ δὲν τον ἔδερνα καὶ πάντοτε τον ἔπιανα μετὰ τὸ καλὸ. Ἀπεναντίας ὁ γάϊδαρος τοῦ φίλου μου, Κ\*\* ἦταν πολὺ ἀνυπότακτος, ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο καὶ ἀπὸ τὴν βάνουσον μεταξερῆσιν. Διότι μίαν ἡμέραν τὸν ἐπῆρα ἐγὼ μετὰ τὸ καλὸ, καὶ εἰργεῖται πειθήμενος καὶ αὐτὸς, καὶ ἔπαυσε νὰ μοιράζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλωτοῖς. Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει διὰ τὸ νὰ ἔχη κανεὶς καλὸν γάϊδαρον πρέπει νὰ μὴν εἶνε... γάϊδαρος;»



«Πάντοτε τὸν ἐπιανα μετὰ τὸ καλὸ.»

Μετὰ τὸ pardou, κ' ἐγὼ νομιζῶ τὸ ἴδιον.

\*\*\*

Ἐπολείκεται ἕνας μικρὸς, μικροῦτσικος σωρός, ἀπὸ τέσσαρας μόνον ἐπιστολάς. Μαζὶ μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θελασσίου (ἢ ὅποια ἐδῶ ἦτο τοποθετημένη ἐξ ἀρχῆς,) ἀποτελοῦν τὴν ἀνοδοέσην τῆς Κυριακῆς μας.

Καὶ ἰδοὺ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ζωηράς Φλογοῦ, ἢ περὶ ζωφίλων περιχοπῆ:

«Περὶ ζωφίλων δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶπω τίποτε, ἐπειδὴ ἐπάνω-κάτω εἶμαι κ' ἐγὼ ζωφίλος, δηλαδὴ ἀγαπῶ ἕνα ὠραῖον γάτον τῆς Ἀγκύρας. Ἡ ἀγάπη μου ἕως δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Τὸν περιποιούμαι, ἀλλὰ δὲν του ἔχω ἰδιαίτην κἀργιόλα νὰ με ὠραῖα τρίχαπτα εἰς τὸ μαξιλάρι, καθὼς ἔκαμνε μίαν τρελλὴν (διότι χωρὶς ἄλλο τοιαύτη θὰ ἦτο) Ἀμερικανίς καὶ εἰς ποῖον ἂν ἀγαπᾶτε; οὕτε εἰς γά-

τον οὕτε εἰς σκύλον, ἀλλ' εἰς τὸ πλέον ἐλεεινὸν καὶ ἀκαθάρτον ζῶον: τὸν χοῖρον! Ἄ, μ' αὐτὸ καταπὰ πλεον βλακεία! Ἦ.»

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπερήφανου Ἰππέως:

«Τὸ νὰ ἔχη τις ἕνα σκυλάκι, τὸ ὁποῖον νὰ γαπᾷ, ἢ μίαν γατοῦλα παιγνιδιάρη, τὴν ὅποιαν νὰ βλέπῃ νὰ κάμῃ τοῦμπες ἢ νὰ κυνηγᾷ κανένα κουβαράκι, καὶ νὰ τῆς ἀπονέμῃ ὀλίγην φιλίαν, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ νὰ κέρνῃ ἕως ἡ γνωστὴ Ἐταιρεία τῶν Ζωφίλων εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα λαίμαργον γάτον, ὁ ὁποιος, γὰρ νὰ πηδήσῃ νάρπαξ ψάρι, ἐβγάλε τὸ πᾶσι του, καὶ νὰ τον βάζῃ στὸ κρεββάτακι, καὶ ἡ νοσοκόμος νὰ κάθεται μετὰ τὸ ρωλόγι στὸ χέρι γὰρ νὰ του ἀλλάξῃ τὸ κατάκλασμα ἢ νὰ του δίδῃ μετὰ τὸ κουταλάκι τὸ ἱατρικόν, εἶνε μοῦ φαίνεται τόσον γελοῖον ὥστε, δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια.



«Διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀνανία θεωρῶ ἀρκετὸν τὸ ἐξῆς: Ἐπιμὴν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ φαγητοῦ νὰ σοῦ λέγῃ: «Ἡμαρτον, Διάπλασις, διὰ τὰ κακὸν ποῦ ἔκαμα εἰς τοὺς μικροὺς σου φίλους», ὅπως ὁ Πέρσης μονάρχης ἔβαλε τὸν ὑπηρετὴν του νὰ του λέγῃ: «Δέσποτα, μέμνησο τῶν Ἀθηναίων.» (Θὰ το λάβω ὑπ' ἔψαι καὶ θὰ το ἐνθυμούμαι πάντοτε.)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου, ἢ ποία ἔχει καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συντομίας:

«Α'. — Οἱ ζωφίλοι, ὡς ὄντα λογικά, ἀγαποῦν τὰ ζῶα διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας των. Καὶ ἰδοὺ παράδειγμα: ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν γατίτσάν μου Λιλίαν, διότι δὲν ἀφίνει ἕγνος κοντικὸς.

«Β'. — Τὸν Ἀνανίαν... νὰ τον καταρασθῆτε νὰ μὴ φυτρώσῃ τὸ μουστάκι του εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ νὰ εἶνε πάντοτε παιδί.»

Καὶ τελευταία ἡ ἀπάντησις τῆς Γουλιὰς Ρέπου ἢ ὅποια εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐξ ὅλων.

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

«Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακὴν, ἀναγινώσκουσα ἕνα τόμον σου παλαιόν, εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία κερηκομώοντος. Τότε δὲν ἤξευρω κ' ἐγὼ διατί μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ παροιμία «Πολλὰ μαλλιά, λίγα μυαλά». ἕνα δὲ ψαλλίδι εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου μοι ἐνέπνευσεν ἀμέσως μίαν τιμωρίαν διὰ τὸν ψυχογιόν σου: Ἄμα κοποῦν τὰ μαλλιά, ἐσκέφθη, θάναπτοχθοῦν τὰ μυαλά, ἄρα θὰ παύσῃ τὰς ἀνοησίας, ὡς ἐκείνην τῆς 11ης Κυριακῆς.

«Μ' ἐρωτᾷς ἐπίσης τί φρονῶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ζῶα. Ἀλλὰ πλησιάζει τὸ μεσημέρι καὶ φοβούμαι μήπως ἡ ἀπάντησίς μου δὲν εἶνε ἀμερόληπτος, διότι ἔχομεν ἀρνάκι ψητὸ.

Σὲ φιλῶ  
 «ΓΟΥΛΙΑ ΡΕΠΟΥ.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γούλια Ρέπου [10ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑπερήφανος Ἰππέως [8ε]. — Παρήγορος Ἀγγέλος [8ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζωηρὰ Φλόε [6ε]. — Θελασσίου-λα [6ε]. — Χρυσόφαρο [6ε].

Δ'. ΒΗΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) Τυδεὺς, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Πέτρα Σκανδάλου, Ἀναμμένο Σπίρτο, Ἐκάτη.

Β'. ΒΗΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2ε] εἰς ἕκαστον:) Σεμνὴ Κόρη, Κελαδίστρα, Ἀρχιστράτης Δέβει.

Γ'. ΒΗΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [1ε] εἰς ἕκαστον:) Αἰγιναία Ἀθηνα, Ἰτέα, Σιωπηλὴ Νύξ, Γλυκεῖα Καρδία, Ζουλέτικα, Ἀγριοβιολέττα, Ἅγιος Ρέπος, Λαίμαργο Ποντικί.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ὅταν δύο ἀδελφία, — ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἢ ἀδελφός καὶ ἀδελφή, — δὲν ἔχουν τὴν ἴδιαν γνώμην, ποῖος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος;»

Αἱ ἀπαντήσεις, — σύντομοι, σύντομοι, σύντομοι! — πρέπει νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια)

Καὶ ποῖος ἤξευρε μάλιστα, μήπως ἐξ αἰτίας τῆς παραφροσύνης του ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἀνεκρήρυχθη βασιλεὺς τῶν Βάγδων; . . . Μήπως καὶ οἱ Ἴνδοι τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ὀκεανίας δὲν τιμοῦν τὴν τρελλαν περισσότερο ἀπὸ τὴν φρόνησιν; . . . καὶ ὁ τρελλὸς δὲν θεωρεῖται παρ' αὐτοὺς ὡς ὄν ἱερόν, ὡς θεματοφύλαξ οὕτως εἶπεν τῆς θείας χάριτος;

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, διὸ ὁ δυστυχὴς δόκτωρ ἦτο ἐστερημένος παντελῶς τοῦ λογικοῦ. Καὶ ἰδοὺ διατί δὲν ἐξενίσθη διόλου ἐκ τῆς παρουσίας τῶν τεσσάρων ξένων εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν εἶχεν ἀνεγνωρίσῃ τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν ὡς ἀνθρώπους τοῦ εἶδους του, τόσον διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν Βάγδων!

«Ἐν μόνον πρᾶγμα ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Κάμης. Βεβαίως δὲν εἰμποροῦμεν νὰ βασισθῶμεν εἰς τὴν ἐπιτάσιν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ διὰ νὰνακῆσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας. — Βεβαίως ἔχι! . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

«Κ' ἐκεῖνα τὰ ζῶα δὲν θὰ μας ἀφίσουν ποτὲ νὰ φύγωμεν. . . προσέθεσεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Λοιπὸν, ἀφ' οὗ μᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ φύγωμεν, ἀς φύγωμεν.

— Καὶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἀς ἐπιφεληθῶμεν τῆς νυκτός. . .

— Καὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκονται ἀπόψε ὅλοι οἱ ἀνθρωποπίθηκοι! συνεκλήρωσεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ Κάμης, διευθυνόμενος πρὸς τὸ πρῶτον δωμάτιον. Ἀς προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ χωρίου καὶ ἀς χωθῶμεν μετὰ εἰς τὸ δάσος. . .

— Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ἀλλὰ. . . ὁ ἰατρός;

— Τί; . . ἠρώτησεν ὁ Κάμης.

— Δὲν πρέπει νὰ τον ἀφίσωμεν εἰς χεῖρας τῶν Βάγδων, ἔστω καὶ ὡς βασιλεῦς. Τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ τον ἐλευθερώσωμεν.

— Ναι, βεβαίως, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον τὰ λογικά του. . . ἴσως ἐναντιωθῇ. . . Καὶ ἂν ἀρνηθῇ νὰ μας ἀκολουθήσῃ;

— Ἀς δοκιμάσωμεν ὅπωςδῆποτε, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, πλησιάζων τὸν Γιοχάουζεν.

Ὁ παῦς αὐτὸς ἄνθρωπος, — τὸ φαντάζεσθε, — δὲν ἦτο πολὺ εὐχολὸν νὰ μετακινήθῃ. καὶ ἂν δὲν συγκατετίθετο, πῶς θὰ ἤμποροῦσαν νὰ τον σύρουν ἔξω τῆς καλύβης;

Ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐνωθέντες μετὰ τὸν Μᾶξ Οὐμπέρ, ἤρπασαν τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα.

Οὗτος, διατηρῶν ἀκόμη τὴν δύναμιν του, τοὺς ἀπόθησε καὶ ἐξηπλώθη φαρδύς-πλατύς ἐπὶ τοῦ δαβανίου, τινάζων πόδας καὶ χεῖρας, ὡς ὄστρακοδερμον, τὸ ὁποῖον ἀνέτριψέ τις ἐπὶ τῆς ράχεως

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ζυγίζει μόνος του ὅσον δὲν ζυγίζομεν καὶ οἱ τρεῖς!

— Δόκτωρ Γιοχάουζεν; . . ἀνέκραξε τελευταίαν φοράν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἀντὶ ἀπακτίσεως, ἔβρισε τὴν μύτην του μετὰ τὸν πιθηκιώτερον τρόπον. . .

— Ὁρισμένως, εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε μετὰ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπιον κτήνος. Ἐγὶνε πίθηκος. . . ὡς μείνη πίθηκος. . . καὶ ὡς ἐξακολουθήσῃ νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ πιθηκῶν!

Δὲν ἔμενον ἄλλο, παρά νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Δυστυχῶς, μορφαίων ὄλονεν, ὁ Μεγαλειότατος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, καὶ τόσον δυνατὰ, ὥστε βεβαίως θὰ ἤκούετο ἂν ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκοντο Βάγδοι.

Ἐξ ἄλλου, ἂν ἔγανον ἔστω καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα, θὰ ἐξέτιθεντο εἰς τὸν κίνδυνον νὰ χάσουν μίαν τόσον εὐνοϊκὴν περίστασιν. . . Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἴσως θὰ προσέτρεχον. . . Ἡ θέσις τῶν ξένων, συλλαμβανόμενων ἐπ' αὐτοφῶρον ἐντὸς τῆς βασιλικῆς καλύβης, θὰ ἐπεβαρόνετο, καὶ τότε ἔπρεπε νὰποδᾶλουν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἀνακτισεως τῆς ἐλευθερίας των. . .

Ὁ Κάμης λοιπὸν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγκατέλειψαν τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, καὶ ἀνοίξαντες τὴν θύραν, ἐξώρμησαν.

Η Τύχη φαίνεται πρὸς τοὺς φυγάδας εὐνοϊκή. Ὁλος ἐκεῖνος ὁ θέρυδος, ὁ ὁποῖος ἀντήχησεν ἐκ τῆς καλύβης, δὲν εἶχε προσελκύσει κανένα. Ἐρημος ἡ πλατεία, ἔρημοι οἱ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέβαλλον εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἡ δυσκολία ἦτο νὰ εὔρουν τὸν δρόμον διὰ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δαιδάλου, νὰ περιπατήσουν ἂ προσκόπως μεταξὺ τῶν κλάδων, νὰ φθάσουν διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Νγκάλα.

Ἐξαφνα ἓνας Βάγγδος παρασιτάθη ἐνώπιον τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του.

Ἦτο ὁ Λο-Μαί, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του. Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος κρυφὰ τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσει μεταβαίνοντας εἰς τὴν καλύβην τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε περὶ τού-

Τούτου ἦτο μέγα εὐτύχημα, διότι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εὔρη τὸν δρόμον τῆς κλίμακας.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσις των! Ἡ εἰσοδος ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ράτζη καὶ δεκάδος πολεμιστῶν.

Ἦτο δυνατόν νὰ ἐκβιάσουν τὴν διόδον, τέσσαρες αὐτοὶ, μ' ἐλπίδα ἐπιτυχίας;

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐνέμεισεν ὅτι ἦλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, διὰ νὰ χρησιμοποίησιν τὴν καραμβάναν του.

Ὁ Ράτζη καὶ δύο ἄλλοι εἶχον ἐπιπέσει ἐναντίον του.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπιστοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ὀμίλου.

Ὁ Ράτζη, πληγωθεὶς εἰς τὸ στήθος, ἔπεσε νεκρὸς.

Βεβαίως, οἱ Βάγγδοι

δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὴν χρῆσιν τῶν πυροβόλων οὔτε τὸ ἀποτελεσματικόν. Ὁ κρότος καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ράτζη τοὺς ἐπροξένησε τρομὸν ἀπερίγραφτον. Κεραυνὸς, πίπτων κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς ἐπὶ τῆς πλατείας, δὲν θὰ τοὺς ἐτρόμαζε περισσότερο. Καὶ οἱ πολεμισταὶ διασκορπίσθησαν ἀμέσως, ἄλλοι φεύγοντες πρὸς τὸ χωρίον, ἄλλοι καταρχόμενοι τὴν κλίμακα με ταχύτητα τετραχείρων.

Ὁ δρόμος ἐλευθερώθη εἰς μίαν στιγμήν. — Κάτω! ἀνέκραξε τότε ὁ Κάμης. Ἦρκει νὰκολουθήσουν τὸν Λο-Μαί καὶ τὸν μικρόν, οἱ ὁποῖοι εἶχον προπορευθῆ.

Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Λάγκας καὶ ὁ Κάμης ἀφῆθησαν οὕτως ἐπιτείν νὰ ἀλισθήσουν, χωρὶς νὰ παντήσουν πρόσκομμά. Καὶ ἀφοῦ εὑρέθησαν κάτωθεν τοῦ ἐναερίου χωρίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

ὄχθην τοῦ ρίου, ἔφθασαν ἐκεῖ εἰς ἄλγη λεπτά, ἔβυσον ἐν ἀκάτιον καὶ ἐπεβίβασθησαν μετὰ τοῦ Λο-Μαί καὶ τοῦ τέκνου του.

Ἀλλὰ τότε δάδες ἔλαμψαν πανταχόθεν, καὶ πανταχόθεν προσέτρεξαν Βάγγδοι πολυάριθμοι, ἐκ τῶν περιπλανωμένων εἰς τὰ περὶχωρὰ τοῦ Νγκάλα. Κραυγαὶ ὀργῆς, ἀπειλαὶ, χειρονομίαι καὶ βροχὴ βελῶν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ, εἶνε ἀνάγκη!

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ αὐτοὶ ἐστήριξαν εἰς τὸν ὦμον τὰς καραμβάνων, ἐν ᾧ ὁ Κάμης ἐκράτει τὰ φυσίγγια, διὰ νὰ τὰς γεμίξῃ. Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Δύο Βάγγδοι ἐπληρώθησαν, καὶ τὸ ὄρυμένον πλῆθος ἐπιστοχώρησε.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ ἀκάτιον, τὸ ὅποion ὁ Κάμης εἶχεν ἀπομικρύνῃ ἐκ τῆς ὄχθης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ παρκοῦρθεν ἐξηφανίσθη ταχέως, ἐπισθεν συστάδος μεγάλων δένδρων.

Δὲν πρόκειται νὰ διηγηθῶμεν, — λεπτομερῶς τοὐλάχιστον, — τὰ κατὰ τὸν πλοῦν τοῦτον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ Μεγάλου Δάσους. Ἄν ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐνκέρια χωρία, τοῦτο οἱ δύο φίλοι δὲν θὰ το ἐμάνθανον τώρα. Ἐπειδὴ δὲν ἐστεροῦντο πολεμοφοδίων, ἡ τροφὴ των θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη διὰ τῶν προτόνων τῆς θήρας, τὰ δὲ διάφορα εἶδη τῶν ἀντιλοπῶν ἦσαν ἄφθονα εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας τὰς πλησίον τοῦ Οὐμπάγκη.

Τὴν ἑκαύριον, τὸ βράδυ, ὁ Κάμης ἔδισε τὸ ἀκάτιον εἰς ἓν δένδρον τῆς ὄχθης πρὸς διανυκτέρευσιν.

Κατὰ τὸν διάπλουν, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐξεδήλωσαν παντοῖο τροπικὴν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Λο-Μαί, πρὸς τὸν ὅποιον ἠσθάνοντο ἤδη συμπάθειαν ἐντελῶς ἀνθρωπίνην.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Λάγκας καὶ τοῦ μικροῦ ὑπῆρχεν ἀληθῆς ἀδελφικὴ φιλία. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ αἰσθάνεται ὁ νεαρὸς ἰθαγενῆς τὰς ἀνθρωπολογικὰς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔτασσαν ὑπεράνω τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος;

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἤλπιζαν νὰ καταπέσουν τὸν Λο-Μαί νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μέχρι τῆς Λιμπρεβίλλης. Ἡ ἐπιστροφή θὰ ἦτο εὐκολὸς διὰ τοῦ ρίου ἐκείνου, τὸ ὅποion βεβαίως θὰ ἦτο παραποτάμιον τοῦ Οὐμπάγκη. Ἦρκει μόνον, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ σπουδαῖον, — νὰ μὴ ἐφράσαστο ὁ ροῦς του ἀπὸ στενὰ καὶ ἀπὸ καταρράκτας.

Ἦτο ἡ ἑσπέρα τῆς 16ης Ἀπριλίου, ὅταν τὸ ἀκάτιον ἐσταμάτησε, μετὰ εἰκοσιτετράωρον πλοῦν. Ὁ Κάμης ὑπελόγιζεν εἰς ὀγδοήκοντα εἰς ἑκατὸν τὰ ἀπὸ τῆς χθὲς διανυθέντα χιλιόμετρα.

Ἀπεφασίσθη νὰ διέλθουν τὴν νύκτα

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μετὰ τὰς ἀναγκαῖας προτοιμασίας καὶ μετὰ τὸ διπλοῦν, τοῦ Λο-Μαί ἀγρυπνοῦντος, οἱ ἄλλοι παρεδόθησαν εἰς ὕπνον, ὁ ὁποῖος δὲν διαταράχθη κατ' οὐδένᾳ τρόπῳ.

Ὅταν ἐξέπνῃσαν, ὁ Κάμης ἠτοίμασε τὰ τοῦ ἀπώπλου, καὶ τὸ ἀκάτιον ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ Λο-Μαί, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ τέκνον του, ἀνέμενε πρὸς τὴν ὄχθην.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἐπληρώσαν καὶ τὸν παρεκάλεισαν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, — πάντοτε, ἐννοεῖται, διὰ νευμάτων.

Ὁ Λο-Μαί, κινῶν τὴν κεφαλὴν, εἶδε ἔξω διὰ τῆς μίας μὲν χειρὸς τὸ ρεῦμα, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπέμειναν. Ἦθελαν νὰ παραλάβουν μαζὶ των τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδίον εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην.

Συγχρόνως ὁ Λάγκας ἐθώπευε τὸν Λο-Μαί, τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του... προσεπάθει νὰ τον σύρῃ πρὸς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ Λο-Μαί δὲν ἐπρόφρασε παρὰ μίαν λέξιν:

— Νγκόρα!

Ναί... ἡ μητέρα του εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλησίον τῆς ἠθέλαν νὰ ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς...

Ἦτο ἡ οἰκογένεια, τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρίσῃ!

Οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ ἐγέναν, ἀφ' οὗ ἐδόθησαν εἰς τὸν Λο-Μαί καὶ εἰς τὸν μικρὸν τροφίμα ἀρκετὰ διὰ τὰ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς μέχρι τοῦ Νγκάλα.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἐκρυψαν τὴν συγκίνησίν των ἐπὶ τῆ σκέψει, ἔτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον ποτε πλέον τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἀφωσιωμένα πλάσματα, μολοντοὶ τὸσον κατωτέρας φύσεως.

Ὁ Λάγκας ἐξ ἄλλου δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κλαύσῃ, ἀφθονα δὲ τὰ δάκρυα κατέβρεξαν ἐπίσης τὰς παρειὰς τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ, παραδέχεσαι τώρα ὅτι τὰ ἔντα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

— Ναί, Τζῶν, διότι ἔχουν, ἔπως ὁ ἄνθρωπος, τὸν γέλωτα καὶ τὰ δάκρυα.

Τὸ ἀκάτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὄχθης, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστεῖλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ πλάσματα.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι, 20 καὶ 21 Ἀπριλίου, καταηλώθησαν διὰ τὸν κατάπλουν τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς του μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἦτο ταχέστατον, τὸ διανυθὲν διάστημα ἀπὸ τοῦ Νγκάλα δὲν πρέπει νὰ ἦτο μικρότερον τῶν τριακοσίων χιλιομέτρων.

Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρί-

σκοντο ἤδη πρὸς τὰ στενὰ τοῦ Ζόγγου, σχεδὸν εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὅποιαν σχηματίζει ὁ ποταμὸς, κλίνων πρὸς νότον. Ἐπειδὴ εἰς τὰ στενὰ ταῦτα τὸ ρεῦμα ἦτο ὀρμητικώτατον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διέλθουν μετὰ τὸ ἀκάτιον, καὶ διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πλοῦν, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπέβασιν καὶ ρυμοόληκσιν.

Τὸ ὀρμητικώτατον τὸν πλοῦν, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπέβασιν καὶ ρυμοόληκσιν. Τὸ ὀρμητικώτατον τὸν πλοῦν, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπέβασιν καὶ ρυμοόληκσιν. Τὸ ὀρμητικώτατον τὸν πλοῦν, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπέβασιν καὶ ρυμοόληκσιν.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἐπληρώσαν καὶ τὸν παρεκάλεισαν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, — πάντοτε, ἐννοεῖται, διὰ νευμάτων.

Ὁ Λο-Μαί, κινῶν τὴν κεφαλὴν, εἶδε ἔξω διὰ τῆς μίας μὲν χειρὸς τὸ ρεῦμα, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπέμειναν. Ἦθελαν νὰ παραλάβουν μαζὶ των τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδίον εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην.

Συγχρόνως ὁ Λάγκας ἐθώπευε τὸν Λο-Μαί, τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του... προσεπάθει νὰ τον σύρῃ πρὸς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ Λο-Μαί δὲν ἐπρόφρασε παρὰ μίαν λέξιν:

— Νγκόρα!

Ναί... ἡ μητέρα του εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλησίον τῆς ἠθέλαν νὰ ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς...

Ἦτο ἡ οἰκογένεια, τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρίσῃ!

Οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ ἐγέναν, ἀφ' οὗ ἐδόθησαν εἰς τὸν Λο-Μαί καὶ εἰς τὸν μικρὸν τροφίμα ἀρκετὰ διὰ τὰ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς μέχρι τοῦ Νγκάλα.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἐκρυψαν τὴν συγκίνησίν των ἐπὶ τῆ σκέψει, ἔτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον ποτε πλέον τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἀφωσιωμένα πλάσματα, μολοντοὶ τὸσον κατωτέρας φύσεως.

Ὁ Λάγκας ἐξ ἄλλου δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κλαύσῃ, ἀφθονα δὲ τὰ δάκρυα κατέβρεξαν ἐπίσης τὰς παρειὰς τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ, παραδέχεσαι τώρα ὅτι τὰ ἔντα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

— Ναί, Τζῶν, διότι ἔχουν, ἔπως ὁ ἄνθρωπος, τὸν γέλωτα καὶ τὰ δάκρυα.

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μετὰ τὰς ἀναγκαῖας προτοιμασίας καὶ μετὰ τὸ διπλοῦν, τοῦ Λο-Μαί ἀγρυπνοῦντος, οἱ ἄλλοι παρεδόθησαν εἰς ὕπνον, ὁ ὁποῖος δὲν διαταράχθη κατ' οὐδένᾳ τρόπῳ.

Ὅταν ἐξέπνῃσαν, ὁ Κάμης ἠτοίμασε τὰ τοῦ ἀπώπλου, καὶ τὸ ἀκάτιον ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ Λο-Μαί, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ τέκνον του, ἀνέμενε πρὸς τὴν ὄχθην.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἐπληρώσαν καὶ τὸν παρεκάλεισαν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, — πάντοτε, ἐννοεῖται, διὰ νευμάτων.

Ὁ Λο-Μαί, κινῶν τὴν κεφαλὴν, εἶδε ἔξω διὰ τῆς μίας μὲν χειρὸς τὸ ρεῦμα, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπέμειναν. Ἦθελαν νὰ παραλάβουν μαζὶ των τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδίον εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην.

Συγχρόνως ὁ Λάγκας ἐθώπευε τὸν Λο-Μαί, τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του... προσεπάθει νὰ τον σύρῃ πρὸς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ Λο-Μαί δὲν ἐπρόφρασε παρὰ μίαν λέξιν:

— Νγκόρα!

Ναί... ἡ μητέρα του εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλησίον τῆς ἠθέλαν νὰ ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς...

Ἦτο ἡ οἰκογένεια, τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρίσῃ!

Οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ ἐγέναν, ἀφ' οὗ ἐδόθησαν εἰς τὸν Λο-Μαί καὶ εἰς τὸν μικρὸν τροφίμα ἀρκετὰ διὰ τὰ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς μέχρι τοῦ Νγκάλα.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἐκρυψαν τὴν συγκίνησίν των ἐπὶ τῆ σκέψει, ἔτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον ποτε πλέον τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἀφωσιωμένα πλάσματα, μολοντοὶ τὸσον κατωτέρας φύσεως.

Ὁ Λάγκας ἐξ ἄλλου δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κλαύσῃ, ἀφθονα δὲ τὰ δάκρυα κατέβρεξαν ἐπίσης τὰς παρειὰς τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

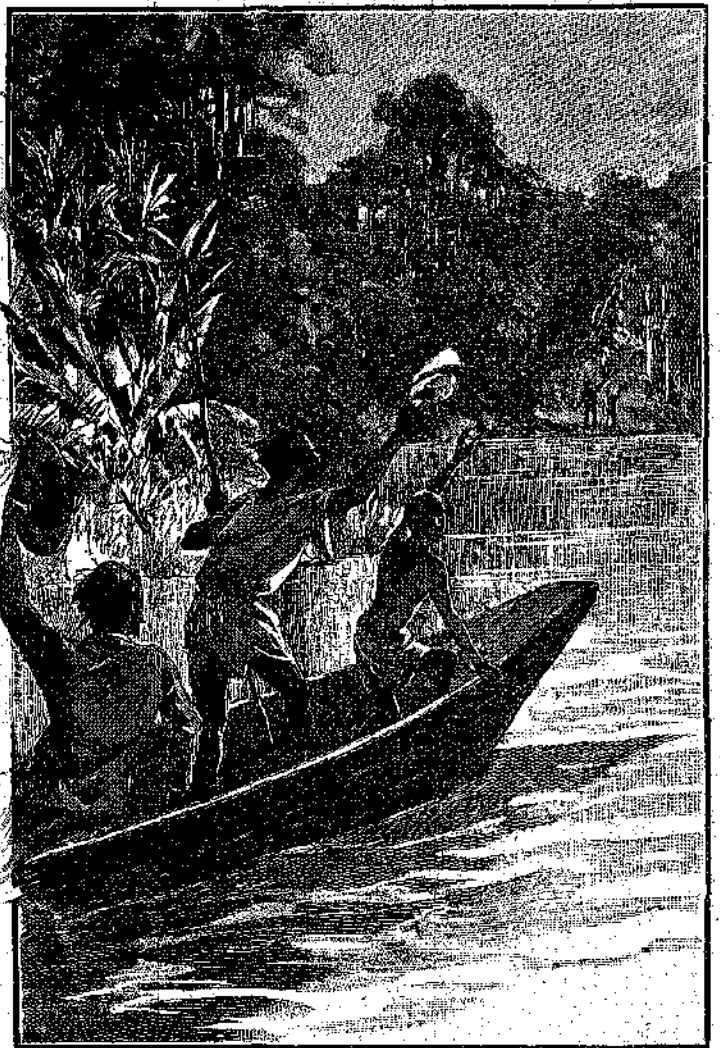
— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ, παραδέχεσαι τώρα ὅτι τὰ ἔντα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

— Ναί, Τζῶν, διότι ἔχουν, ἔπως ὁ ἄνθρωπος, τὸν γέλωτα καὶ τὰ δάκρυα.

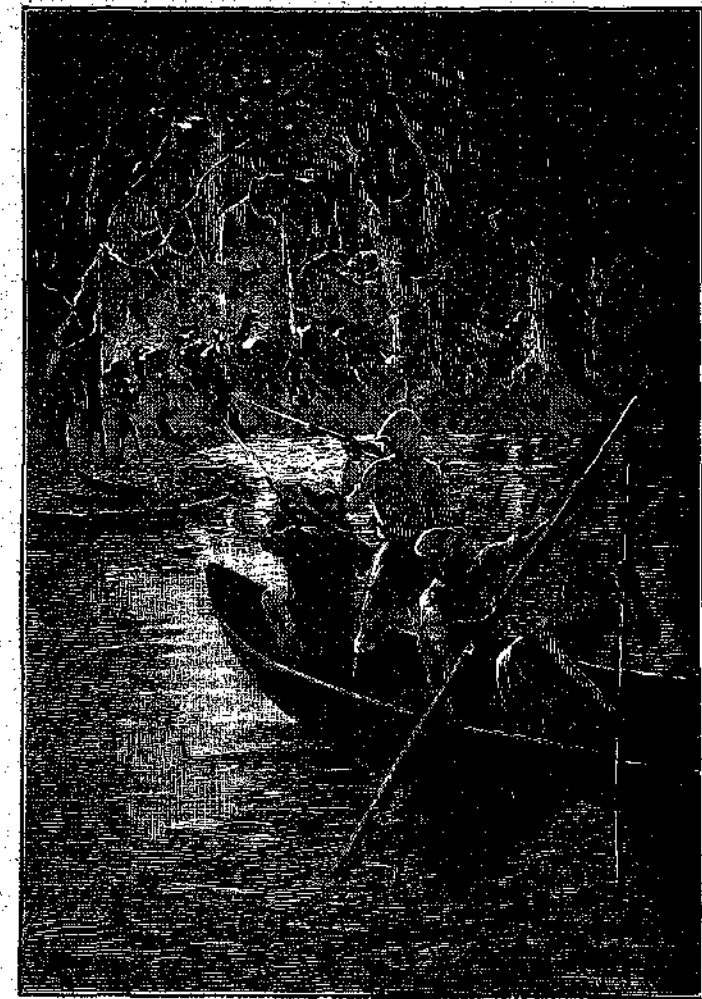
Τὸ ἀκάτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὄχθης, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστεῖλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ πλάσματα.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι, 20 καὶ 21 Ἀπριλίου, καταηλώθησαν διὰ τὸν κατάπλουν τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς του μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἦτο ταχέστατον, τὸ διανυθὲν διάστημα ἀπὸ τοῦ Νγκάλα δὲν πρέπει νὰ ἦτο μικρότερον τῶν τριακοσίων χιλιομέτρων.

Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρί-



Ἐσπεῖλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν... (Σελ. 409, στήλ. α΄.)



« Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. » (Σελ. 408, στήλ. γ΄.)

τοῦ πατέρα του. Οὗτος, φοβηθεὶς κινδύνον διὰ τὸν Κάμη καὶ τοὺς συντρόφους του, ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ. Ἐγνωσθὰς τότε ὅτι ἐζήτησαν νὰ δραπέτεύσουν, προσεφέρθη νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός.

οἱ ὁποῖοι εἶχον προπορευθῆ. Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Λάγκας καὶ ὁ Κάμης ἀφῆθησαν οὕτως ἐπιτείν νὰ ἀλισθήσουν, χωρὶς νὰ παντήσουν πρόσκομμά. Καὶ ἀφοῦ εὑρέθησαν κάτωθεν τοῦ ἐναερίου χωρίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

Τζῶν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ. Ὁ δὲ δόκτωρ Γιουάουζεν;... Καὶ τὸ ἐναερίον χωρίον;

Ἄργα ἡ γρήγορα, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διοργανωθῇ κάποια ἀποστολή, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Νγκάλα καὶ νὰ σπουδάτῃ καλλίτερον τοὺς Βάγγδους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γερμανόν, οὗτος ἦτο τρελλός. Ἄλλ' ἂν ποτε ἀνέκτα τὸ λογικόν του τίς οἶδε μήπως, χάρις εἰς αὐτόν, ὁ λαὸς ἐκεῖνος τῶν πρωτογενῶν δὲν θὰ ἐτάσσεται μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γερμανικῆς Αυτοκρατορίας; Ἐν τούτοις, εἶνε πιθανόν ὅτι ἡ Ἀγγλία...

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΗΝΟΠΟΥΛΟΣ  
ΤΕΛΟΣ  
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

‘Αλλά τὸ μείδιμα τοῦ Βαλεντίνου εἶνε ἀκόμη ὀλίγον μελαγχολικόν: ἀπέναντι τῆς εὐτυχίας, τῆς ἐρχομένης ἀποτόμως, ἡ ψυχὴ, ἡ βασανισμένη, δειλιᾷ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ πιστεῦσῃ...

‘Ελα λοιπόν, μικρὲ μου Κερκόζ! Θάρρος! Ἐμπορεῖς νὰ πιστεῦσῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου... Ναι, ἐκείνος ποῦ σὲ κυττάζει μὲ τρυφερότητα, εἶνε ὁ πατέρας σου: νὰ καὶ οἱ πυγίσκοι τοῦ Κερκόζ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουν αἱ περι-



‘Εἰς τὸ ἀβρὸν κρεβάτι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. (Σελ. 410, στήλ. α’.)

στεραί, ὅπως τὸ ἔκαμναν πάντοτε καθε βράδυ...

‘Αφοῦ ἐτελείωσε τὸ συμπόσιον, καὶ ἀφοῦ ἐφωταγωγήθη τὸ πάρκον μὲ μυρία φαναράκια, κρεμασμένα εἰς τὰ δένδρα, ὁ Βαλεντίνος εὐρέθη μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ μὲ ἀρκετὴν φαιδρότητα, ὥστε νὰνοήσῃ τὸν χορὸν. Ἐπῆρε λοιπόν τὸ χεῖρ τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Ὑβόννης Κοντοῦ, καὶ μὲ τὴν παλαιὰν του κομψότητα, τὴν ἀπαράμιλλον, ἐχόρευσε τὸν πρῶτον γῦρον. ‘Αλλὰ ἓνα μόνον γῦρον! Ἐπειτα ὁ Ἰωάννης Κερκόζ ἐπενέθη, ἐπιμένων νὰ ἀδηγήσῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ κρεβάτι.

Καὶ εἰς τὰ κατάλευκα σινδόμα, τὰ ὅποια εὐωδιάζουν ἀπὸ ἴριδα, εἰς τὸ ἀβρὸν κρεβάτι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, μὲ τὰ χάρδια τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ὁ Βαλεντίνος λησμονεῖ τὸ ἄχυρον, τὴν κοπρίαν, τὰς σκληρὰς σανίδας καὶ τὰ ἀκόμη σκληρότερα χαλκίκα, τὰ ὅποια τόσον καιρὸν τῷ ἐχρησίμευσαν ἀντὶ κλίνης... Καὶ τὰ λησμονεῖ τόσον, ὥστε βοῦθῆσαι ἀμέσως εἰς ἕπον βαθὸν, καὶ κοιμᾶται ὡς ἀν πεθαμένος» ἔλην τὴν νύκτα καὶ ὄλην τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καὶ δὲν ἐξυπνᾷ παρά μὲ τὸν κώδιον τοῦ Ἑσπερινοῦ...

Ποῖος θάναγνώριζε τὸν Βαλεντίνον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας; Κοιμῶς, εὐλύγιστος, γελαστός, ὠραίος, εἶχε γίνῃ καὶ πάλιν ὁ ἄλλοτε νεαρὸς ἱππότης, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις κατέκτα ὄλην τὸν κόσμον καὶ ἡ φαιδρότης εἶχε θαυματουργήσῃ εἰς τὴν

Βενετίαν. Καὶ ὁμως ὄχι!.. ‘Αμα τὸν ἐκύτταξες προσεκτικώτερα, ἔδραες ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Βαλεντίνος. Ὑπάρχει διαφορὰ, καὶ μάλιστα μεγάλη. Καμμία εἰρωνεία εἰς τὸ βλέμμα τώρα, καμμία πονηρία εἰς τὸ μείδιμα, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα δὲν ἐξέρχεται ποτὲ λόγος πειρακτικὸς ἢ ἀλαζών... Ἡ δοκιμασία ὑπῆρξε σκληρὰ ἀλλ’ ἀποτελεσματικὴ: Ὁ Βαλεντίνος εἶναι ἀνθρώπος!

Καθημέραν, ἐν ᾧ διατρέχει τὴν χώραν καὶ κύνῃ γὰ λαγούς, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἔχει τὸ ὄφρος σκεπτικὸν καὶ συλλογίζεται τὸ μέλλον του... Ἡ περιουσία τοῦ κόμητος, ἐλαττωθεῖσα κατὰ διακοσίας χιλιάδας τάλληρα, τὰς ὁποίας αὐτός, ὁ Βαλεντίνος, κατεσκατᾷ ἄρρῶνας, εἶνε πλέον ἢ μετρία, καὶ ἡ οἰκογένεια Κερκόζ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ οὕτω... Ἦτο δίκαιον, ἦτο ἀνεκτόν, μετὰ τόσας καταστρεπτικὰς τρέλλας, ὁ ἄσωτος υἱὸς νὰ εἴῃ ἀκόμη εἰς βάρος τὸν συγγενῶν του; ‘Οχι, ὄχι, πρέπει νὰ φύγῃ. ‘Αλλως τε, μὲ τὴν ὕψαιαν καὶ μὲ τὴν δύναμιν, εἶχεν ἐπανέλθῃ ἡ κλίσις, καὶ ἰδοὺ ἀντηγεῖ πάλιν ἡ ἀβρατος ἐκείνη

σάλπιγγε, ἡ ὅποια ἄλλοτε, εἰς τὴν πολεμοχαρῆ, εἰς τὴν στρατιωτικὴν ψυχὴν τοῦ Βαλεντίνου, ἐσάλπιξε τὴν ἐσόδον...

Μίαν ἡμέραν, ἀποφασιστικὸς, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Πατέρα μου, τῷ λέγει, εἶνε ἔθος νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἑνας Κερκόζ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Γαλλίας. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπόν νὰ ὑπάγω νὰ ὑπηρετήσω τὸν Βασιλέα, ὄχι πλέον ὡς φαρμάκος, ἀλλ’ ὡς ἀληθῆς στρατιώτης. Τὰ βράσανα, ὅσα δικαίως ὑπέστην, ὠρίμασαν τὸ πνεῦμα μου, καὶ ἠξέβρω ὅτι εἶνε ἀνάξιος νὰ διατάσῃ ἐκείνους ὁ ὁποῖος δὲν ἔμαθε ποτὲ νὰ ὑπακούῃ. Μακρὰν ἀπ’ ἐμοῦ ἡ γελοία φιλοδοξία νὰ ποικηθῶ ἀμέσως μεγάλον βαθμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ εἴκοσι χρόνια μου δὲν ἔχουν δικαίωμα... ‘Αλλὰ ζητῶ τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀδειχθῶ ἀνδρείος πολεμιστῆς καὶ νὰ κατακτήσω ἐπιξίως τὸν βαθμὸν μου.

‘Οποῖαι ὑπῆρξαν αἱ διαθέσεις τοῦ κόμητος πρὸς τοὺς λόγους τούτους, τὸ φαντάζεσθε εὐκόλως. Ἰδοὺ τέλος πάντων ὁ υἱὸς ὁ καλός, ὅπως τόσον πολὺ καὶ τόσον καιρὸν τὸν εἶχε ποθήσῃ! Συγ-

κεκινήμενος καὶ συγχρόνως περιχαρῆς, γελῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν του, ὁ λαμπρὸς πατὴρ θλίβει ἐπὶ πολὺ τὸν Βαλεντίνον εἰς τὰς ἀγκάλας του...

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κάθε νεαρὸς εὐγενῆς ἀνευ περιουσίας, ἐδικαιοῦτο νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατὸν ὡς σ η μ α τ ο φ ὀ ρ ο ς. (ἢ, ὅπως θὰ ἐλέγχαμεν σήμερον, ὡς ἀνθυκαλοχαγός.) Ἦτο ὁ μικρότερος βαθμὸς, ὁ ὁποῖος ἤρμοζεν εἰς ἓνα εὐπατρίδην, καὶ ὁ βαρῶνος Κερκόζ, μετὰ ἓνα μῆνα, ἦτο σημαιοφόρος εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας.

Καὶ ἦτο τυχερός, διότι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν κατάταξίν του, τὸ σύνταγμα ἀνεχώρησε διὰ τὸν πόλεμον.

Ἐμπρὸς οἱ αὐληταί, ἔπειτα ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς, ἔπειτα οἱ τυμπανισταί, ἔπειτα ὁ Βαλεντίνος ξιφθήρης, καὶ ἀπὸ πίσω οἱ στρατιῶται...

— ‘Εν-δύο!.. ‘Εν-δύο!.. Βῆμα ὀδοιπορικόν!.. Ἐμπρός, μὲρος!..

Καὶ ἤχου ὀϊ αὐλοῖ, καὶ κροτοῦν τὰ τύμπανα, καὶ προχωρεῖ ὁ Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμαρωτός, ὡς νεαρὸς ἀλέκτωρ. ‘Ω, μὲ τί θάρρος, μὲ πόσῃ ὀρμῇ θὰ ἔκαμνεν ἀμέσως ἐσοδὸν κατὰ τῶν Ἄγγλων!..

Διότι ὁ Βαλεντίνος, ὡς γνήσιος Γάλλος, τὸ νὰ σπᾷσῃ τὰ μοῦτρα τῶν Ἄγγλων τὸ θεωρεῖ ὡς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ φρονιμώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ πρὸς τὸ παρόν, τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας ἔχει ἄλλον σκοπὸν, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὰ ἔχει μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς. Ἄς εἶνε λοιπόν καὶ Αὐστριακοὶ! Ὁ Βαλεντίνος δὲν φιλολογεῖ τέτοιαι δουλείαι. Τῆ Ἄγγλοι, τί Αὐστριακοί, φθάνει νὰ εἶνε ἐχθροί, καὶ ὁ μικρὸς Κερκόζ θὰ το δείξῃ.

Ἡ ἰδέα ὅτι βαίνει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸν ζωηρεβεῖ, τὸν ἐνθουσιάζει, καὶ ἡ περσοπορία ἐκείνη, ὅσον ἐπιπόνος καὶ ἀν εἶνε, τῷ φαίνεται ἀπλοῦς περίπατος. Τί διαφορὰ ἀπὸ τὴν ὀδοιπορίαν ἐκείνην, ποῦ ἔκαμνεν ἐπιστρέφων ἐκ Βενετίας! Τώρα τὰ πάντα εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά: περιπατεῖ μὲ τὰ φαιδρὰ ἄσματα τῶν στρατιωτῶν, γευματίζει ἀφρόνως μετὰ τῶν κ.κ. Ἄξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι εἶνε ὄλοι εὐ-

θυμοί, καὶ αὐτοὶν θὰ γίνουσι οἱ σύντροφοί εἰς τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὴν δόξαν. Ἐπειτα πηγαίνει νὰ πολεμήσῃ, — τί ὠραία ζωὴ! Ἐν ᾧ ὁ Βαλεντίνος ὀδοιπορεῖ περιχαρῆς, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ἄρισεν εἰς



‘Ο Γιαννίδς προσήνετο. (Σελ. 411, στήλ. α’.)

τὰ Κερκόζ, περιμένουν ἀγωνιωδῶς τοὺς θπανίους ταχυδρόμους, οἱ ὅποιοι ἐρχοῦνται ἐκ Γερμανίας, καὶ δὲν ζοῦν πλέον παρά διὰ νὰ γαμινώσκουν τὰς ἐπιστολάς τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου: ἐπιστολάς συντόμου πάντοτε, βιαστικὰς, γραμμένας ἐπάνω εἰς κανὲν τύμπανον ἢ εἰς κανένα σάκκον, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ δρόμου. Μία τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔλεγε:

«Διήλθομεν τὰ σύνορα... Ἐἴμαι εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως. Ὁ λοχαγὸς μου, ὁ μαρκήσιος Πονταγιὰν, φαίνεται εὐχαριστῆμένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου. Σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, ἔδωκε. Νὰ εἰπήτεροκάντων εἰς τὸν Γιαννίδν, ὅτι δὲν τον λησμονεῖ, ὅτι εἶνε πάντοτε ὁ φίλος τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ μοῦ τὸν φιλήσετε πολὺ.»

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας νέα ἐπιστολὴ: «Ἦνῶθιμεν μετὰ τοῦ στρατεύματος, καὶ λέγουσιν ὅτι ἡ μάχη θὰ δοθῇ αὐρίον.»

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ κόμης Κερκόζ, ὅσον πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος ἦτο εἰς τὸν Βασιλέα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἓνα δάκρυ, ὁ δὲ Γιαννίδς ἐτρέψεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ νάψῃ ἓνα κερί, καὶ νὰ προσευχηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Ὑθ.

‘Αλλὰ καθ’ ἣν στιγμὴν ὁ Γιαννίδς προσήνετο, ὁ Βαλεντίνος πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε λάβῃ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, τὸ δὲ α β ρ ι ο ν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, εἶχεν ἀνατελεῖ πρὸς ἓνος ἡδὴ μῆνος. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς ἀξιωματικῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Ἐνωρίς, μὲ τὴν πρωϊνὴν ἀκόμη ομίχλην, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἐπεθεώρει τὴν διμοιρίαν του, παρατεταγμένην ἀπέναντι τῆς σημαίας. Μετέβηκεν ἀπὸ τὸν ἓνα στρατιώτην εἰς τὸν ἄλλον, ζυγίζων τὰς πυριτοθήκας, δοκιμάζων κάθε πυρεκδόλον, δταν καλαπισμὸς ἀντήχησε μακρόθεν: ἓνας ὑπαξιωστὴς κατέρθανεν ἐσπευσμένως: — Τί σύνταγμα;

— Καμπανίας.

— Ποῦ εἶνε ὁ συνταγματάρχης;

— Ἐκεῖ-πέρα, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος δεικνύων μίαν σκηνὴν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, τὸ σύνταγμα ἐξεκίνησε δὴγυρόμενον ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου αὐτοπροσώπως. Ἐφθασεν εἰς ἓνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχε κυκλικὸν ὄχυρῶμα, ἠρειπωμένον πρὸ καιροῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἔμενον παρά καμμιὰ τριανταρία κοφίνια μὲ χῶμα, καὶ μερικὰ ἀναχώματα, σγεδδὸν κατερριμένα. Ὁ συνταγματάρχης συνήθροισε τοὺς ἀξιωματικούς:

— Κύριοι, τοὺς εἶπεν, ὁ στρατάρχης σὰς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ σὰς τοποθετήσῃ εἰς τὴν ἀκρὰν ἀριστερὰν τοῦ στρατεύματος. Ἄν ὁ ἐχθρὸς στραφῇ ἀριστερᾷ, ὁ μέρος τούτου θὰ εἶνε σκουδαῖον. Ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σὰς θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ τύχη ὄλου τοῦ στρατεύματος. Εἰς σὰς ὁ στρατάρχης ἀνέθεσεν ὄλας του τὰς ἐλπίδας.

Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, κύριοι, κ’ ἐνεργήσατε ὡς ἐντιμοὶ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως!

Ἐν ᾧ ὁ συνταγματάρχης ἀπήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ λοχαγός, μαρκήσιος Πονταγιὰν, ἐπεθεώρει τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ὄχυρῶμα, ὅπου ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ μέχρι θανάτου.

— Στὸ διάβολο! ἐγρόλλισεν ὑπὸ τὸν ποτόν του μύστακα: τί χάλια εἶνε αὐτὰ; Ὁχύρῶμα εἶνε αὐτὸ ἢ κόσκινο;

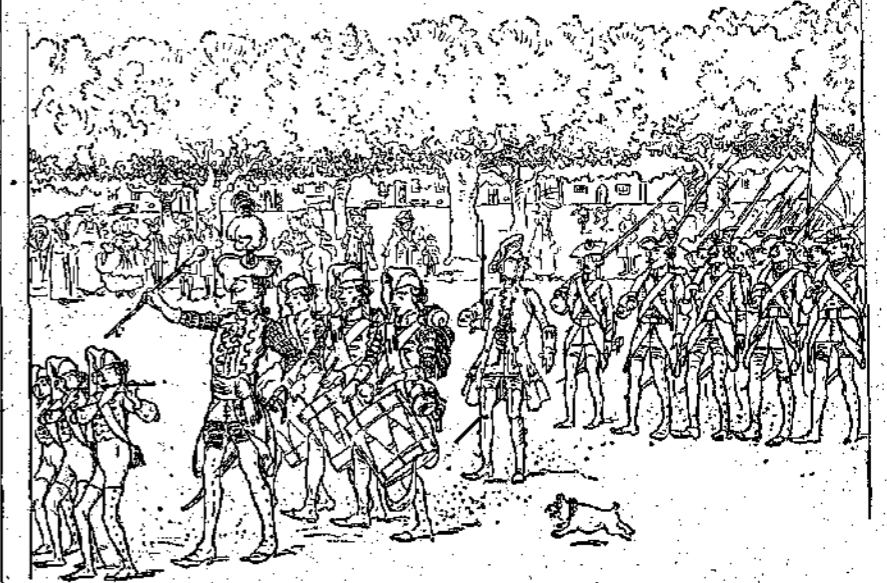
— Μπᾶ! ἀπήνησεν ὁ ὑπολοχαγὸς Λαννίλης, δὲν πειράζει! θὰ βουλώσω μὲ τὰς τρύπας μὲ τὰ στήθη μα.

Ἦτο δὲ ὁ ὑπολοχαγὸς οὗτος νεαρώτατος, κομψὸς καλλωπιστῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκρὰ ἀνδρεία ἀνεμίνυετο συχνὰ μὲ αὐθάδη ἀλαζονείαν. Μολονότι εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὰς προφυλακάς, εἰς ἔδαφος λασπῶδες ἐκ τῆς βροχῆς, ὁ Βα-

συλλογίζεται, ὄχι χωρὶς λύπην: «Κρίμα! δὲν θὰ εἶνε σήμερα!...» Ἄλλ’ ἀποτόμως: «Φυλαγθῆτε!» διατάσσει ὁ λοχαγός. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, καθεὶς εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν του.

Κυττάζετε ἐκεῖ-πέρα: ἓνα πρᾶγμα μαυρίζει καθ’ ὄλην τὴν γραμμὴν τοῦ ὀρίζοντος... Μία ἀστραπή, δέκα ἀστραπαί, εἴκοσι ἀστραπαί!.. Καὶ αἱ σφαῖραι πίκτου βροχηδὸν ἐντὸς τοῦ κυκλικῶ ὄχυρῶματος, κοπανίζουσαι τοὺς ὑπερασπιστὰς του ὡς ἐντὸς ἰγδίου... Οἱ γενναῖοι στρατιῶται ἀμύνονται καλά, πυροβολοῦν πανταχόθεν. Ἄλλὰ, χωρὶς τηλεδόλα, πὼς νὰ ποδώσουν τὰ ἴσα; Ὑπὸ τὰς βόμβας, τὸ ἀσθενὲς ὄχυρῶμα καταρρεῖ εἰς κόνιν. Ὁ Βαλεντίνος, σκεπασμένος μὲ χῶμα, τυφλός, κωφός, φωνάζει εἰς τοὺς ἀνδράς του: — Πῦρ!..

Δυστυχία! Ἐπεσεν ὁ λοχαγός, καὶ



‘Ο Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμαρωτός. (Σελ. 410, στήλ. γ’.)

λεντίνος παρετήρησεν ὅτι ὁ Λαννίλης ἀπέπνευ ἀρωμα β ε ρ β ε ν α ς καὶ ὅτι ὁ φιδγκος του ἦτο φρεσκότατος.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὄραν, ἡ ομίχλη ἐσπεδάσθη. Σγεδδὸν ἀμέσως ὑπὸ κωφός κρότος ἀντήχησε μακρόθεν, πρὸς τὸ κέντρον τοῦ στρατεύματος.

— Καλὴ ἀρχὴ! εἶπεν ἓνας στρατιώτης.

Καὶ οἱ κρότοι τῶν τηλεδῶλων διεδέχοντο ἀλλήλους συνεχῶς, ὡς βρονταί, καὶ ἀντήχουν κατὰ διαλείμματα οἱ τουφεκιμοί, ἔμοιοι μὲ κρότον μετᾶξῃς σχιζομένης. Ἄλλ’ αὐτὰ ὄλα συνέβαινον εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἦτο «δουλειὰ ἀλλωνῶν»... Ἦσυχώτατοι οἱ γρεναδιεῖροι τῆς Καμπανίας, εἶχον κατασκευάσῃ ἐστίας διὰ λίθων κ’ ἐμαγειρεύων κατὰς. Μερικοὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Ὁ Βαλεντίνος, βλέπων ὅτι αἱ ὄραι παρήρχοντο καὶ ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἐγένετο ὄλονεν ἀσθενέστερος, ἤρχισεν νὰ

πλησίον του πίκτει ὁ μυροβόλος Λαννίλης!.. Καὶ μαζὶ τῶν, πόσοι ἄλλοι γενναῖοι στρατιῶται!.. Τὸ μικρὸν στρατεύμα, σκεπασμένον ἀπὸ σύννεφον καπνοῦ, πυροβολεῖ ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε...

Ἐξάφνα, ἀπὸ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σύννεφον, προβάλλουσι αἱ λόγγαι τῶν Αὐστριακῶν, τὰ μυτερὰ κρήνη των, τὰ πρόσωπά των τὰ μανιώδη...

— Πῦρ!.. φωνάζει ὁ Βαλεντίνος. Ἄλλ’ ὁ ἐχθρὸς κάμνει τόσον ὀρμητικὴν ἐσόδον, ὥστε εἰσέρχεται εἰς τὸ ὄχυρῶμα, μὲ ἀλαλαγμοὺς θριάμβου...

Κατὰ πλῆκτοι πρὸ τῆς ὀρμῆς ἐκείνης, οἱ Γάλλοι ὀπισθοχωροῦν ὄλιγα βήματα. Τί; θὰ ὑποχωρήσσουν; Ὁχι! Διότι ὁ Βαλεντίνος Κερκόζ, ὁ μόνος ἀξιωματικὸς ποῦ μένει ὄρθιος, ἀρπάζει τὴν σημαίαν, καὶ μ’ ἐν πῆδημα δρῶν πρὸς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν ἐχθρικῶν τάξεων. Τοῦτο βλέποντες οἱ γρεναδιεῖροι τῆς

Καμπανίας, καταλαμβάνονται υπό μα- νίας λυσσώδους κ' εφορμούν με την λόγ- χην.— Την σημαίαν!... σώσατε την σημαίαν!

Και τρέχουν όλοι, και με κρηπτήμα- τα λογχών, και με κρηπτήματα κοπάνων, ανοίγουν δρόμον μέχρι του αξιωματικού των, τον όποιον περικυκλώνουν.

Η όρμη των είνε άκατανίκητος. Ο αυστριακός άρχηγός πίπτει, τρυπηθείς ά- πό λόγχην. Ο στρατός του διατάζει προς στιγμήν, κάμπτεται, και τέλος υποχωρεί.

Μόλις βλέπει τας ράχεις των λευ- κών στολών, ο Βαλεντίνος διατάσσει έφοδον και καταδιώκει τούς φυγάδας κατά πόδας. Θάρρος! Θάρρος! Ζήτω ο Βασιλεύς! Ο αυστριακός στρατός, διε- σκορπισμένος, άποσυντεθειμένος, άπο- χυτευμένος, ύψνεί λευκήν σημαίαν και παραδίδεται όλόκληρος. Οί Γάλλοι περικυκλώνουν τούς αίχμαλώτους των και τους άπάγουν.

Όταν ο Βαλεντίνος συνήλθε, παρε- τήρησεν ότι τα φορέματά του ήσαν τρυ- πημένα εις εξ μέρη, και ότι το δέρμα του επίσης είχε υποστεί ζημίας. Άλλ' αϊ πληγαί ήσαν έλαφραί.

Η ιστορία της σημαίας ήτο ήδη γνωστή εις όλον το γαλλικόν στρατεύμα.

όλιγώτερον γενναίον από σας. Η άν- δρεία σας και ή έτοιμότης σας σας ά- ναδεικνύουν στρατιωτικόν σπανίας ά- ξίας. Σας προδίδάτω εις λοχαγόν, δια να διοικήτε από τούδε το σώμα των άνδρείων, το όποιον τόσον καλά άδη- γήσατε εις την μάχην. Έκτός τούτου, θά προτείνω εις τον Βασιλέα να σας παρασημφορήση με τον σιαυρόν του Αγίου Λουδοβίκου.

Ο δέ Βασιλεύς, όχι μόνον τώ άπένει- με το παράσημον, άλλ' έκηρύχθη και πρόθυμος γά χορηγήση εις τον Βαλεντί- νον όποιανδήποτε χάριν ήθελε τώ ζητή- ση. Τότε ο Βαλεντίνος έζήτησεν από τον Βασιλέα να διορίση τον πατέρα του διοικητήν της Βρεττανίας.

Η Βρεττανία άπήλαυσε το εύεργέ- τημα συνιτης και πατρικής διοικήσεως, ο δέ κόμης Κερκόζ, άνακτήσας ήδη και περιούσιαν και δύναμιν, είχε την εύτυχί- αν, την άκόμη μεγαλειότητα, να τα έ- φείλη άμφότερα εις τον υιόν του.

Ο Βαλεντίνος έφρόντισε να σιτλοϋν πέντε χιλιάδες τάλληρα εις τον άδελ- φόν Ευτύχιον ύπέρ των πτωχών της Βενετίας, τούς όποιους περιέβλεπε δω- ρεάν το Μοναστήριον. — Άκριτά χρή- ματα έστάλησαν επίσης και εις τα

ρεκάλεσε την Άστυνομίαν να αναζητήση τα ίχνη του κλέπτου. Άλλ' ήρχοντο πολύ άργά να τον τιμωρήσουν, διότι το πράγμα είχε ήδη γίνη. Μετά τινων μηνών μεγαλοπρεπή και πολυέξοδον βίον, εις την Βυκαίρην καθώς και εις την Άδινωϊαν, ο κ. Μαρκήσιος Δελά Πονηριδ έξώδευσε και την τελευταίαν του πεντάραν... Νέα σειρά λυποδυσίων, αϊ όποια δέν είχαν την έπιτυχίαν των άλλων, τον έφριψαν εις τούς δυνχας της δικαιοσύνης του Λυών... Ούτως ώστε, αν έζήτουν σήμερα τα ίχνη του, θά τα εύρισκον εις το κάτεργον. Ναι, είχε δ.



Ένα πλήθος παιδιών. (Σελ. 412, στήλ. γ.)

κασθή και καταδικασθή εις καταναγκασ- τικά έργα εις το κάτεργον, όπου εύρί- σκετο πρό εξ μηνών, έσφαγιασμένος εις τον άδμον με την κυνήν σφραγίδα του καταδικού και κοπηλατών υπό την μά- στιγα του δεσμοφύλακος, Είδαν λοιπόν ότι εύρίσκετο καλά, και τον άφησαν ... άνενόχλητον.

Τέλος ο κόμης Κερκόζ ήθέλησε να- ταμείψη έπαξίως την θλιμαστήν άφασί- ωσιν του Γιαννιού. Τώ έχορηγήθη το φραιότερον κτήμα του Κερκόζ, με τα λειβάδια του, με τα χωράφια του, με τούς δεινδρώνες του και με τα ποιμνιά του. Ο Γιαννιός έγκατεστάθη εις το κτήμα, έπήρε δέ γυναίκα του την Υβόννην Κοιτού, ή όποια ήτο τόσο καλή κόρη όσον και χαριτωμένη, και έζη εύτυχής και μακάριος, με ένα πλήθος παιδιών.

Έν τούτοις ο Βαλεντίνος δέν έθεωρή- θη εξωφλημένος άπέναντι του σωτήρος του, και έξηκολούθησε να τώ δεικνύη την τρυφερώτερην φιλίαν. Πολλά έτη άργότερα, όταν ο βαρώνος Κερκόζ, άρχι- στρατήγος πλέον, ήρχετο να αναπαυθή εις την πατρίδα του, ή μεγαλειότερα του χα- ρά ήτο να διέρχεται όλόκληρος ήμέρας εις το κτήμα του φίλου του, δομαζών το νέον του κρασί, και χορεύων επί των γονάτων του τα μικρά Γιαννιόπου- λα, τα όποια ηύξανον και έπληθύνον- το... Ο Βαλεντίνος και ο Γιαννιός, ο στρατηγός και ο γεωργός, εύρισκον τρό- πον να είνε εύτυχείς ο εις δια του άλλου, τόσοσον είνε άληθές ότι μόνον οι καλοί άν- θρωποι ήξεύρουν τί έστί εύτυχία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ Κατά το Γαλλικόν του Louis Morin ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΠΟΥ ΓΙΟΥ

# ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ]

ΙΑ.

Τι θά τα κάμουν; Όρατά έρώτησις! Και τί τα κάμνουν τα κου- θάρια; τί το κάμνουν το μαλλί; Όρατες και ζεστές κάλτσες.

Η Μαρία λοιπόν έπι- χείρησε να πλέξη κάλ- τσες πρώτα για τον ά- δελφό της και για τον έαυτό της, και έπειτα, άμα θά μάθαινε καλλι- τερο πλέξιμο, για τον πατέρα της, για την μη- τέρα της, για τούς θεί- ους της, τέλος πάντων για όποιον ήθελε να της παραγγείλη.

Δέν ήτο φόβος να ποτύχη. Στην έξοχή, τα κορίτσια ξεύρουν να πλέκουν, για να πούμε έτσι, εκ γενετης. Δηλαδή νομίζεις ότι έγεννή- θηκαν μαθημένα. Σε τρεις ήμέρες, η Μαρία έτελείωσε τη μία κάλτσα του Γιαννάκη, και κοντεύει να τελειώση και την άλλη. Τι ώραλα που είνε! Ο Γιαννάκης την θαυμάζει πολύ και βιάζεται να την φορέση άμέσως, γιατί συλλογίζεται, ότι είνε δωρον του πατέρα, της Μαρίας και του Άσπρούλη.

Του πατέρα που αγόρασε τα πρόβατα.

Της Μαρίας που έπλεξε την κάλτσα.

Του Άσπρούλη που έδωσε το μαλλί του.

Δέν έχει δίκη ο Γιαννάκης;

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

## Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Άγαπητοί μου,



και με ήνάγκασαν να το αναβάλω έλ- λειψει χώρου. Σήμερα το κάμνω προ-

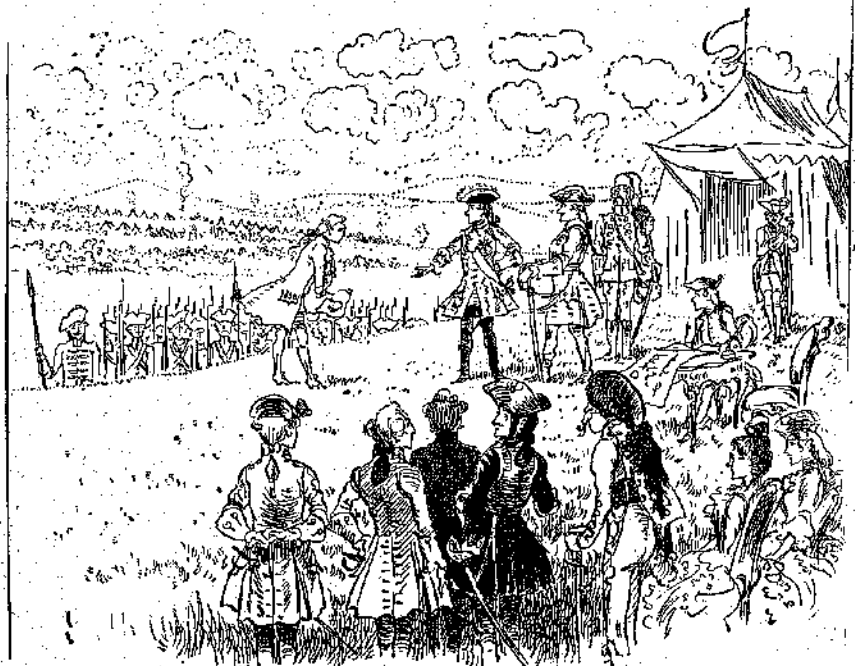
θύμως, άλλ' όχι και τόσο εκτενώς όσον ήθελα, διότι και πάλιν ο χώρος μας είνε περιορισμένος. Άλλά τί να γίνη! Η παρευτά μου είνε η τελευταία επι- στολή αυτού του έτους, και πρέπει να σας έπω όσα έχω, έστω και συντόμως.

Λοιπόν ναι, έπιδοκιμάζω πληρέστα- τα τας ιδέας του Άγγέλου Α ύ γ ε ρ ι ν ο υ, διότι κ' εγώ λυπούμαι κα- τάκαρδα όταν βλέπω τούς νεο υ ς γ έ ρ ο ν τ α ς, τούς όποιους μας περιγρά- φει. Και να σας έπω όλην την αλή- θεϊαν, λυπούμαι άκόμη περισσότερο, διότι ίσως κ' εγώ υπήρξα εις εξ αυ- τών, και αν ο Άγγελο ς Α ύ γ ε ρ ι ν ο ς μ' έβλεπεν όταν είχα την ήλι- κίαν του, δέν θά έμενε πολύ ενθουσιασμέ- νος... Ναι μόν είχα πράσιν και ύγειαν

καλήν και ήμουν πάντοτε κόκκινος και ζωηρός, άλλά μου έλειπεν έντελώς η δύναμις, η εύρωστία εκείνη, την όποιαν χαρίζει η σωματική άσκησις, ο περί- πατος, η πρωινή έγερσις, η γυμναστι- κή. Έυθυμούμαι, ότι ακριβώς το έτος που έτελείονα το γυμνάσιον, ιδρύετο εις την πατρίδα μου το πρώτον Γυμναστή- ριον. Έπομένως δέν έλαβα καιρόν να φοιτήσω εις αυτό. Έως τότε η Γυ- μναστική μās ήτο γνωστή — δυστυχώς άνθρωποι! — μόνον εκ φήμης μακρυ- νής, μόνον εξ όνόματος. Ούτε εις τα ιδιωτικά ούτε εις τα δημόσια Σχολεία ήτο εισηγμένη. Και όχι μόνον εις την πατρίδα μου παρατηρείτο αυτή η έλλει- ψις, άλλά και εις τας Άθήνας, και εις όλον το Κράτος. Μόνον τα ιδιωτι- κά Έκπαιδευτήρια της Κερκύρας, — πρώτιστα εις το είδος των από τότε, — επέβαλλαν εις τούς μαθητάς των και δλίγην γυμναστικήν. Ημεις οι άλλοι άνετρεφόμεθα όποικλείστως με μέσους άορίστους και με υπερσυντελικούς, και κανείς ποτέ δέν έλαβε τον κόπον να μās εξηγήση ότι η ανάπτυξις των μυών είνε τόσο αναγκαία δια την ζωή όσον και η ανάπτυξις του πνεύματος. Μόγον όσοι ύ- πηρέτουν άργότερα εις τον στρατόν, έ- λάμβαναν την σωτήριον εύκαιρίαν να γυμνάσουν κάπως το σώμα των. Άλλά και του εύεργετήματος τούτου, ως πρω- τότοκος, έστερήθη, και ούτως έμεινα έντελώς άγύμναστος. Και το αποτέ- λεσμα ποση; Ιδού τώρα κουράζομαι εύκολα, δέν είμπορώ να πολαιώσω την ζωή όπως άλλοι, δέν είμπορώ να έρ- γασθώ όσον θέλω, δέν είμαι εις θέσιν, — το χειρότερον, — να ύπηρετήσω την πατρίδα μας παρα μόνον δια της γρα- φίδος, και αισθάνομαι ότι ο βίος μου θά είνε και βραχύτερος και όλιγώτερον εργατικός, δηλαδή παραγωγικός και χρήσιμος, παρά όσον θά ήτο, αν είχα γυμνάση ένωρίς και το σώμα.

Και λέγω ένωρίς, διότι όταν έ- μαθς κατόπι τί έπρεπε να κάμω, ήτο πλέον άργά. Μου έλείψεν εξ αρχής η έξις, και έπομένως όσην και αν είχα θέληση, δέν ήτο δυνατόν να συνειθίσω εις βίον διαφορετικόν. Έπειτα, όταν είςέβλη κανείς πλέον εις το πρακτικόν στάδιον, όταν άρχιση την διοποριστικήν εργασία, δέν έχει πλέον καιρόν διαθέ- σιμον, όσον έχουν τα παιδιώ, οι νέοι, οι σπουδασταί... Δι' αυτό, βλέπετε, οι πρεσβύτεροι σας κοπανίζουν καθημερι- νώς το άπειμελω κοπιάζε ένσφ. είσαι νέος... υ Είμπορούμεν να έπώμεν, ότι το έπιμελω ο υ το λέγονν δια τα μα- θήματα, τα κοπιάζε δια την γυμνα- στικήν. Και τα δύο επίσης σπουδαία, και τα δύο επίσης άπαραίτητα.

Αυτά συνέβαιναν εις την έποχήν μου. Τα ίδια άρά γε συμβαίνουν και



Σας προδίδάτω εις λοχαγόν. (Σελ. 412, στήλ. δ.)

Έβεβαίωσαν τον Βαλεντίνον, ότι άνευ αυτού, η μάχη θά ήτο χαμένη και ότι ο ήρωϊσμός του είχε σώση το στρα- τεύμα. Είχεν αναδειχθή λοιπόν ήρωσ.

Ο στρατάρχης έκάλεσεν ένώπιόν του τον Βαλεντίνον.

— Κύριε Κερκόζ, τώ είπεν, η έ- πίθεσις των Αυστριακών κατά του ά- ριστερου μας θά έπροξένη καταστρο- φήν, αν ήθελε συναντήση αξιωματικόν

βουνα του Πεδςμοντίου δια τον γέροντα Λορέντζον. Δια των χρημάτων αυτών, ο Λορέντζος και η αγαθή Δομένικα έ- λησαν με κάπως περισσότεράν άνειν, και ήμπορούσαν τώρα να πίνουν και έ- λιγον κρασί, χωρίς, να είνε αναγκασμέ- νοι να περιμένουν γάμους ή βαπτίσια.

Κατά τρίτον λόγον, ο βαρώνος Κερ- κόζ ήθέλησε να κανονιση τούς λοχαρια- σμούς του με τον Πονηριδην, και να

τώρα; Ο Άγγελος Αύγερινος λέγει ναί· ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἔχω μεγαλύτεραν ηλικίαν κ' ἐπιμένως περιωπότεραν πείραν, λέγω ὅχι. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἄγγελου Αύγερινου εἶνε ὑπερβολικὴ. Δὲν ὑπάρχουν πλέον τόσοι νέοι-γέροντες ὅσοι ὑπῆρχον πρὶν. Ἐγινε καὶ εἰς τοῦτο, ὅπως εἰς ὅλα, μίαν πρόδοδος, λαμβάνουσα, ἀφανῆς ἴσως διὰ τοὺς νέους, ἀλλὰ καταφανῆς διὰ τοὺς πρεσβυτέρους, οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς θέσιν να συγχρίνουν. Σήμερον ἡ γυμναστικὴ εἶνε εἰσηγημένη εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Καὶ ὁ φοιτητὴς ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε διημέρευε σχεδὸν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ ἔδρου Συλλόγους... ἐπιστημονικῶς, σήμερον ἐγγράφεται εἰς σωματεῖα ἀθλητικά, καὶ διὰ τὴν δὴ δὴ ἔξετάσεις, πρέπει νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον. Πνεῦμα ἀθλητισμοῦ ἤρχισε νὰ πνέει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀσθενῆς ἴσως ἀκόμη, ἀλλ' ὀπισχόμενον νὰ δυναμώσῃ μὲ τὸν καιρὸν. Καὶ ταποτελέσματα τὰ εἴδμεν. Πολλάκις ἔλαθα ἀφορμὴν νὰ σᾶς περιγράψω τὸ εὐφρόσυνον θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζουν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, ὅταν ἐξέρχονται ἐν σώματι, μὲ τὰξιν στρατιωτικῆν, εὐρωστοί, εὐσώμοι, ἰσχυροί, μυώδεις, γυμνασμένοι.

Ἄ, ὅχι! πολὺ ὀλίγους μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἠμπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς ὀνομάσῃ νέους-γέροντας. Ἐἶνε μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκ φύσεως ἔχουν τὴν κρίσιν ἀπθηνικὴν. Οἱ ἄλλοι ὅλοι φαίνονται ραδινοί, ρόδινοι, πλήρεις ζωῆς, πλήρεις σφρίγγους. Καὶ αὐτοὶ σήμερον εἶνε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους. Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνας τὰς νευρώδεις, ἀπὸ τὰ σώματα τὰ γυμνασμένα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνοικεῖ ἐνθουσιώδης καὶ φιλόπατρις ψυχὴ, περιμένομεν μίαν ἡμέραν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐθνικοῦ ονείρου. Καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ νῆσαν εἴδη ὅταν τὰ σώματα ἐκείνα θανάθωθουν καὶ θὰ περιβληθῶν τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου, ὅταν αἱ μικρὰ χεῖρες θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ δράξουν τὰ ὄπλα τῆς πατρίδος!

Πόσον εἶσθε εὐτυχεῖς, διότι ἀριθμεῖσθε μεταξὺ αὐτῶν, διότι ἀνήκετε εἰς τὴν νέαν γενεάν, εἰς τὴν μεγάλην γενεάν τοῦ μέλλοντος!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

**ΑΛΗΘΕΙΑΙ**

Ἡ ἀλαζονεῖα μαρτυρεῖ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα τοῦ ἔχοντος αὐτήν.

Ὀλίγαι σταγόνας βροχῆς ζωογονοῦν τοὺς λειψῶνας, καὶ ὀλίγαι ἀγαθοεργίαι φαδρύνουν τὸν κόσμον.

Ἡ ἀμοιβὴ πάσης καλῆς ἐργασίας, ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐξετέλεσας αὐτήν.

**ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ**

Ἐκεῖ ποῦ ἡ καστανίς χυτὰ, Χλωροφύλλα, λαμπαδωτὰ Κλωνάρια ξανερμίζουν, Ποῦ ροδοβάφονται οἱ μηλιές Καὶ οἱ γαλανόφυλλες ἑληές Πολύκαρπες λυγίζουν·

Ποῦ ἀνθούν λευκὰ τριαντάφυλλα Καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα Τὰς κρεβατιές ἰσκιώνουν, Καὶ κυπαρίσσια ἀραδαριὰ Παλεύοντας μὲ τὸ βοριά Ἀνίκητα ψηλώνουν,—

Συμμαζεμένο, ντροπαλό, Σὺν καρδάκι στοῦ γιαιό, Κατάλευκο καλύβι Μεσ' ὀλοπράσινα κλαριά, Τῆ χιονισμένη του θωριά Μιά δέλχνει καὶ μιά κρύβει.

Μικρὰ τὰ καμαράκια του Καὶ τὰ παραθυράκια του Κι' ὄλο μικροπλασμένο, Τίσο μικρὸ, ὅσο ποῦ μπορεῖ Τὴν εὐτυχία νὰ χωρῇ.

— Τὶ κρίμα ποῦ εἶνε ἔξνο!

(Ἐπὶ τὴν «Γαλήνην») ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

**ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ**

**ΜΟΝΟΝ** ὅσοι θάνανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἡθ' ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1903 μὲχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν ἰωρῶν τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Ἡ Προθεσμία τοῦ Β' διαγωνισμοῦ Ἰσοπαθώματος, λήγει ἐπίσης τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἐδικαιτέρως, νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν ἡθ' ἀποστολῆν τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ἰσοπαθώματος διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αὐτοματουμένης ἐγγραφῆς, ἡ ὁποία δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

**ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**

Τὸ Κεντρὸν πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλον του, διὰ τὸ νὰ ἐρωτήσῃ κατὰ.

— Πῶσθε χθὲς τὸ βράδι τοῦ λέγει ὁ ὑπηρέτης.

Καὶ τὸ Κεντρὸν, αἰωνίως ἀρρημένον: — Δὲν παρὰζει ἕνα λόγο θὰ του πῶ μονάχα.

Τοῦτο δὴ τῆς Ζαπτιδος

Λέγεται, ὅτι ὁ Σίρ-Ἀδ-Φαλουάζ, βλέπων μίαν κυρίαν πᾶρα πολὺ ἰσχυρὴν ἀλλὰ καὶ πᾶρα πολὺ φλόρον, εἶπε:

— Ἐδὼ ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸν τοῦ Βύαγγελου ἀνάποδα: ὅχι ὁ λόγος σέρει, ἀλλ' ἡ σέρει λόγος ἐγένετο.

Τοῦτο δὴ τὸν Ἀσκού Κρίνου

Ἡ Μαμά: — Ποῖος ἦκει ἕνα ποτήρι σαμπάνια ποῦ ἦταν ἀπάνω στοῦ μπουρῆ;

Ἡ Βασίλισσα: — Ἐνὰ μπισκότο μοῦ ἐπίσσε μίσα, καὶ γὰρ νὰ το φάγω, ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ τὴ σαμπάνια.

Τοῦτο δὴ τὸν Σηλαίου Δοξαπατῆ

Ὁ μπαμπᾶς: — Δὲν μου λές, Μίμη, ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ λάδι.

Ὁ Μίμης: — Ἀπὸ τὸ μπουκάλι.

Τοῦτο δὴ τὸν Ἀπόστολ τῆς Φλωρεντίας

Ἡ μητέρα τῆς Φίφης τῆς Ἰδωκε τρεῖς χορμάδες, ἕνα δι' αὐτὴν καὶ δύο διὰ τὰ δελφάκια τῆς.

Ἡ Φίφη ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον ἀπελιπμένη: — Μαμά, σὴν σάβλα ἦταν σκοτεινὰ κ' ἔκαμα λάθος: ἀντὶ νὰ φάγω ἕνα χορμὰ ἔφαγα δύο!

Τοῦτο δὴ τὸν Κορινθίωτο Κόμματος

**ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**

**Ο ΑΝΑΝΙΑΣ**  
ΑΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ, Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ  
**Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**  
Ο ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ  
Σὰς εὐχονται αἰσίον καὶ εὐτυχὲς  
**ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1903**

Εἰν ἔδλεκατε τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν ποῦ ἔχω σήμερον ἐμπρὸς μου, θὰ μ' ἐμακαρίζετε καὶ θὰ μ' ἐλυπεῖσθε. Ὅχι μ' ἐμακαρίζετε διότι ἔχω τόσους φίλους καὶ λαμβάνω τόσα δειγμάτα ἀγάπης. Ὅχι μ' ἐλυπεῖσθε διότι εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ παντρωθῶ εἰς ἕνα αὐτὸ τὸ πλῆθος... Ἄλλ' εἶνε δυνατόν; Μὲ ὄλην τὴν καλὴν διάθεσιν ποῦ ἔχω, μοῦ φθάνει ὁ καιρὸς, μοῦ φθάνει ὁ τόπος; Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ μὴ ἀπαντήσω: α', εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν ἀπλῶς διὰ τὴν ἀσθένειάν μου καὶ νὰ μ' ἐχάρουν διὰ τὰς ἐπερὰς καὶ διὰ τὴν ἐσπέρην τοῦ κ. Παπαδοπούλου γ', εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν ἀπλῶς παραγγέλλοντας, τὰς ὁποίας καὶ ἐξετέλεσα. Εἰς τοὺς ἄλλους ὅλους ἠἀπαντήσω συντόμως καὶ ἠα σταματήσω, ἕνα τελευταῖον ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον ἔχω διαθέσιμον.

**ΑΥΣΙΕ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΙΟΥ ΦΥΛΑΔΙΟΥ**

Ὁ Ἄλιός τῶν κορράλιων εἶνε ἐξηλασμένος κατὰ πλάτος τῆς εἰκόνας, πρὸς τὸ κάτω μέρος ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ἀρχίζουν τὰ κοράλια. Φαίνεται ὅτι, ὅπως τὸν βλέπετε ἀπάνω, ἂν στρέψωμεν τὸ φύλλον οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς Μαγικῆς εἰκόνας νὰ γίνῃ βάσις Κάκως παράξενος καὶ ἀλλόκοτος αὐτοῦ ὁ Ἄλιός ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔμεινε, κολῶν καιρὸν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ καθύπερθε καὶ αὐτὸς κορράλιον...

Ἀνέγνωσα τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων σου, Λαρενθιάδην Ἐμμα. Συμφωνῶ δὲ μὲ ὅσα ἔγραφε περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ συνεργάτου μου κ. Ἀλιότις.

Τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Μεταρρύσεως καὶ Καλλιγραφίας, δὲ δημοσιεύθουν, Ἄδρα τῆς Κερκύρας, εἰς τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰανουαρίου. Τὰ εἶχα διὰ τὸ σκεπτικόν, ἀλλὰ εἶνα πρωτοχρηστίη!

Φιλόρημος Ρόδου, χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, Ἄμα ἴδης ἐν τετραδίον Μ. Μυστικῶν, καὶ ἕνα διαβάσῃ τὸν Κανονισμὸν ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, θὰ μάθης πᾶν ὅτι, χρειάζεται περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.

Ἐπανα νὰ δημοσιεύσῃ γνωματὴν περὶ τοῦ Σήματος. Ἄλλ' ἀντὶ τὴν νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ εἰ μοι γράψῃ ὁ Σίρ-Ἀδ-Φαλουάζ: Λοιπὸν, ὅσοιον ἴδῃ πρῶτον καὶ τὸν γνωματὴν ἐκ τοῦ Σήματος, θὰ τοῦ χαρίσῃ 100 εἰκονογραφήματα Δελφάκια ἀπὸ τὴν συλλογὴν του. Σὰς ἀρεῖται; Σὲ εἶχα συλλυπηθῆν πρὶν λάθω τὴν ἐπιστολήν σου, Ρόδιε Ἀδμήτι. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ ἐλπίζω εἰς τὰ γενναῖά σου ἐπαποθέματα.

Ἀταθῆραον Ρόδου [5Ε] διὰ τὰς φρασίαις ἐπιστολῶν σου, εἰ τῶν ὁποίων μοῦ ἤρσσε περισσότερο ἡ περὶ τοῦ Ἀταθῆραου. Καὶ ἡ ἀνέλιξις τοῦ Συρανοῦ δὲ Μπερζερὰν πολὺ καλὴ.

Χαριστέμενοι οἱ στίχοι σου πρὸς τὸν Ἀνακλιν, Φιλόπατρις Ἰδὸς, διὰ τούτο κ' ἐκείνος θὰ βάλῃ τὸ δυνάτῃ του νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ὁ Ὅδηγός το λέγει: δι' ἐκάστην ἀλλαγὴν διευθύνσεως λεπτὰ 50.

Βεβαίως, Νιαγᾶρα, ὁ νέος συνδρομητῆς, ὁ ὁποῖος τῆ συστάσει σου θὰ μοι στείλῃ ἅπ' εὐθείας τὴν συνδρομὴν του, θὰ λογαριασθῇ ὡς ἰσοπαθῶμά μου. Ἀδύνατον γ' ἀπαντήσω εἰς τὸσας ἐρωτήσεις!

Ἄλιθεις, Ἑλληνικὴ Νῆσος, ὅταν εἶνε κανεὶς ἀμύστος καὶ ὀκνηρὸς, προφασίζεται ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν. Καὶ πράγματι δὲν ἔχει, διότι δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀνάγκην νὰ τον ἐκονομήσῃ.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, Ἰωλὲ Διάβολε [ΕΕΕ] ἀνέγνωσα τὴν ἱστορίαν τοῦ χωλοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς κατέσπασε τόσα καὶ τόσα.

Βεβαίως, Ἀρσανθιμίς, ἀφοῦ εἶσαι ἀρραβωνισμένη καὶ τώρα γρήγορα θὰ γίνουσι οἱ γάμοι σου, δὲν εἶμιπρὸν νὰ ἔχω τὴν ἀτίθειαν νὰ μοι γράψῃς συχνότερα, διότι φαντάζομαι τί ἐργασίας ἔχεις. Λοιπὸν, καλὰ στέφανα.

Μικρὰ μοι Πόπη Παπαγιαννοῦ, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Γράφα μοι συχνὰ καὶ ἔτσι: θὰ συνεισέθης νὰ γράψῃς ἀκόμη καλότερα.

Σπαρτιατικὴ Χελιδνίς, χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' ἐλπίζω νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἀλληλογραφία μας. Τοιαῦτα γενικά προτάσεις Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται μόνον ὡς Μικρὰ Ἀγγελία.

Ἐγχαρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λευκανθιμίδα (Κ. Π. σου ἐγχαρίνω αὐτὸ ποῦ σου ἀπέστειλε περισσότερο), Μικρὸν Καλλιτέχνηδα (Β. Σ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον τοῦ Ἐργασιοῦ Ὄργανον (Θ. Ι. δὲ τὰ ὑμᾶς σου μελαγχολικὰ σου βίβω τὸ ν, μετ' ἡν ἴδαν τὴν αὐτὴν θὰ προτιμᾶς;) Θεοσπύλιον Μυρμηδία (+) ἀλλὰ πρὸς ν στέλλεις συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον πατρὸς σου: δὲν εἶχες ὄνομα.)

Ἐσπασμοί, Πληροφορία: ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ζαπτιδα καὶ Πάλλοσαν Καρδίαν. — Ὁ Σίρ-Ἀδ-Φαλουάζ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, βε

νομιάζεται Ἀλέξανδρος Μ. Χαρίτος, ἐκ Λαρίσης, καὶ δεῖ πρὸ πολλοῦ ἠλάτῃ ψευδώνυμον — τὸ Βολωτικὸν Κρασί χαίρειτ' ἐπὶ τὴν Ἐργασίαν Σαχάρων — ὁ Ρόδιος Ἀδμήτις χαίρειτ' ἐπὶ τὴν Ἀριστία καὶ τὸν Τραυλικὸν τῆς Βραζελώνης, τοῦ ὁποῦοι ζητεῖ τὸνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — τὸ Ἀδ-μὲ-μὲ ἀσπάζεται τὴν Σαθὴν Βοσπίδα — τὸ Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Διονυσία Πηγητὴ καὶ Μῆ μου Ἄπτον — τὸ Ἐδσομὸν Ἄρθος ἀσπάζεται τὸ Κρανιὸν Σπῆλαιον καὶ τὸ ἐρωτῇ πᾶς πηγαίνει τὸ βῶλ! — τὸ Μολὼν Λαβὲ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Γεωργίου Δουζέου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, διδοὶ συνδέματα μετ' αὐτοῦ διὰ κομπάρσις — ὁ Νυκτοκόραξ συγκαίρει τὸν Ἄγγελλον Ἀδ-γερινὸν διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν του, καὶ εἶβε διὸ οἱ νεῖα νὰ ἐσκέπτοντο ὅπως αὐτός — τὸ Σηληλαῖον Δοξαπατῆ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου καὶ Λαυλοῦ τῆς Καρδίαις — τὸ Ἀταθῆραον Ρόδου πληροφορεῖ τὴν Ροδιὰν Κωνηγεῖδα ὅτι ἔχει ἕνα σκύλαν τοῦ κωνηγεῖ τὸν θέλει; ἀλλὰ κωνηγεῖ... τὰ πᾶσα περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πράγμα — ὁ Βοσκὸς τῆς Ροδίτης πληροφορεῖ τὸ Ἄρθος τῆς Ἑλλάδος ὅτι γνωρίζῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἦσαν μάλιστα συμμαθηταί — ὁ Νιαγᾶρας ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Κελαϊδικῆς διδοὶ νομίσαι: δεῖ εἶνε παρῖστα — τὸ Κόκκιον Καπελάκι δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Σεπτεμυμένης Συναγίδος προτάσεις ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν τῆς δέχεται ἐπίσης ἀνταλλαγὴν γραμματοσήμων μὲ τὸν Μέλινα Ἀδάματτα καὶ ἄς τῆ στείλῃ πρῶτος — τὸ Κεντρὸν πληροφορεῖ τὴν Ζουλιέταν ὅτι εὐχαρίστωσε θὰ τῆ στείλῃ ἐν λεύκωμα γυλογογραφίῶν του, καὶ δεῖ θέλει καὶ παραθέλει νὰ τῆ φανερώσῃ τὸνομα τῆς τῆν δὲ Ἄδραν τῆς Κερκύρας δεῖ ἄρ' ὅσ πῆν πολὺ κρασί, ἐπόμενον εἶνε νὰ εἶνε τόσον πνευματώδης — ὁ Νιαγᾶρας ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ζουλιέτας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Κλέικε τοῦ Πόργου ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἐσπερίας Ἄδρας — ὁ Πανταχῶ Παρὼν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Κεντρὸν — ἡ Μόνωσις ἀντιχερᾶ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου καὶ τὸ πληροφορεῖ ὅτι ἐπέστρεψε πρὸ πολλοῦ, ὅχι ὅμως ἐκ τῆς ἐτοχῆς τῆς, ὡς ἐνόμειν ἡ αὐτὴ ἀντασπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τῆς ὁποίας ἡ μὴν πρῶτὴ πληροφορία τῆν ἐπέδωκεν εἰς μεγάλῃν ἀπορίαν, ἡ δὲ δευτέρη εἰς μεγάλην περτέργειαν — ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας ἀσπάζεται τὸν Ἄγγελλον Ἀδ-γερινόν — τὸ Πλόστον τοῦ Ἀσπιδόπου θὰ εἶν τὰρχικὰ τὸν εἰς τὸν Πόλλο Ἀράκον, ὅταν τοῦ τα εἰπῇ κ' ἐκεῖνος — τὸ Δουζὸν Κρίνον πληροφορεῖ τὸ Σηληλαῖον Δοξαπατῆ, ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ ἔλαβε τὴν πληροφορίαν του, τὰ χόνια ἦσαν εἰς τὴν ἀκμὴν των, καὶ τὸ θερμότερον ἔδειχνε 0 — τὸ Θεοσπυλικὸν Μερεξεδάκι συγκαίρει ἀπὸ καρδίας τὴν Ἀρροδίτην Συληθίδου καὶ τῆς εὐχεται ταχέαν τὴν στέφιν — ἕως ἐδὼ σήμερον καί... τοῦ χρόνου!

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλδαι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κρόταλον (πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή σου) Ἐαρινὸν Ἄρωμα: Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα (τὸ ἔστειλα) Ἀδ-μὲ-μὲ, θεοσπυρὸν τῶν ἑσθῆρων, Κλάδον Ἑλλάδας (κασιγνώστον τὸ Παϊδικὸν σου Πνεῦμα) Μολὼν Λαβὲ, Ἐξόριστον Ναπολέοντα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔδρον ποῦ ἐπέδωξες διδοὶ βεν ἦ: ο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις φαντάσου μὰ στιγμὴν ἂν μοῦ το ἐχθροῦσαν βλαί!) Νυκτοκόρακα, Ναυαργίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπασθῶμα εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δεκαμοῦ γράφεις καὶ διὰ προσπαθῆσαι νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) Σκουρῖαν τοῦ Λαυρίου (ἂν ἀνταλλάσῃς δελφάκια, στείλῃ μοι νὰ σου δημοσιεύσω εἰδοποίησιν ἐπὶ πληρωμῇ) Ὀνειροπόλον Φοχὴν (σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπασθῶμα) Τσοῦχταν (εὐχόμενα νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ μαμά σου) Πρόδικον τῶν Ἰων (βραβεῖον ἐστειλα) Ἀπολοθῆντα Παρδείων

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλδαι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κρόταλον (πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή σου) Ἐαρινὸν Ἄρωμα: Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα (τὸ ἔστειλα) Ἀδ-μὲ-μὲ, θεοσπυρὸν τῶν ἑσθῆρων, Κλάδον Ἑλλάδας (κασιγνώστον τὸ Παϊδικὸν σου Πνεῦμα) Μολὼν Λαβὲ, Ἐξόριστον Ναπολέοντα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔδρον ποῦ ἐπέδωξες διδοὶ βεν ἦ: ο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις φαντάσου μὰ στιγμὴν ἂν μοῦ το ἐχθροῦσαν βλαί!) Νυκτοκόρακα, Ναυαργίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπασθῶμα εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δεκαμοῦ γράφεις καὶ διὰ προσπαθῆσαι νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) Σκουρῖαν τοῦ Λαυρίου (ἂν ἀνταλλάσῃς δελφάκια, στείλῃ μοι νὰ σου δημοσιεύσω εἰδοποίησιν ἐπὶ πληρωμῇ) Ὀνειροπόλον Φοχὴν (σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπασθῶμα) Τσοῦχταν (εὐχόμενα νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ μαμά σου) Πρόδικον τῶν Ἰων (βραβεῖον ἐστειλα) Ἀπολοθῆντα Παρδείων

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλδαι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κρόταλον (πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή σου) Ἐαρινὸν Ἄρωμα: Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα (τὸ ἔστειλα) Ἀδ-μὲ-μὲ, θεοσπυρὸν τῶν ἑσθῆρων, Κλάδον Ἑλλάδας (κασιγνώστον τὸ Παϊδικὸν σου Πνεῦμα) Μολὼν Λαβὲ, Ἐξόριστον Ναπολέοντα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔδρον ποῦ ἐπέδωξες διδοὶ βεν ἦ: ο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις φαντάσου μὰ στιγμὴν ἂν μοῦ το ἐχθροῦσαν βλαί!) Νυκτοκόρακα, Ναυαργίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπασθῶμα εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δεκαμοῦ γράφεις καὶ διὰ προσπαθῆσαι νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) Σκουρῖαν τοῦ Λαυρίου (ἂν ἀνταλλάσῃς δελφάκια, στείλῃ μοι νὰ σου δημοσιεύσω εἰδοποίησιν ἐπὶ πληρωμῇ) Ὀνειροπόλον Φοχὴν (σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπασθῶμα) Τσοῦχταν (εὐχόμενα νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ μαμά σου) Πρόδικον τῶν Ἰων (βραβεῖον ἐστειλα) Ἀπολοθῆντα Παρδείων

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλδαι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κρόταλον (πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ περιγραφή σου) Ἐαρινὸν Ἄρωμα: Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα (τὸ ἔστειλα) Ἀδ-μὲ-μὲ, θεοσπυρὸν τῶν ἑσθῆρων, Κλάδον Ἑλλάδας (κασιγνώστον τὸ Παϊδικὸν σου Πνεῦμα) Μολὼν Λαβὲ, Ἐξόριστον Ναπολέοντα (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔδρον ποῦ ἐπέδωξες διδοὶ βεν ἦ: ο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις φαντάσου μὰ στιγμὴν ἂν μοῦ το ἐχθροῦσαν βλαί!) Νυκτοκόρακα, Ναυαργίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπασθῶμα εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα δεκαμοῦ γράφεις καὶ διὰ προσπαθῆσαι νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) Σκουρῖαν τοῦ Λαυρίου (ἂν ἀνταλλάσῃς δελφάκια, στείλῃ μοι νὰ σου δημοσιεύσω εἰδοποίησιν ἐπὶ πληρωμῇ) Ὀνειροπόλον Φοχ



(εμπορείς νάλλάξεις ψευδώνυμον ἔπειτα θέλεις πλῆθυνον ἢ βραχυὸν ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς· αὐτὸ λέγει ὁ Κανονισμὸς) *Ροδίαν Κυνηγητίδα* (νὰ ἴδωμεν λοιπόν, θὰ κρησῆ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἁ ἐξάδελφου;) *Ἀμαρῆλλίδα* (τὰς ἰδέχων) *Ἀγγελὸν τῆς Χαρῆς* (ἐλπίζω, δεῖ ἔλλοσε δὲν θάρρους τόσοῦ νὰ μου γράψῃς) *Βασκὸν εἰς Ροδόπην, Κόκκινον Καπελάρι* (τοῦδε χαριστιμοῦ μου εἰς τὸν μνηστῆρά σου) *Τῆλιον Ἀγαματομένον* (διόλου δὲν με στενοχωροῦν τὰ γράμματά σου, καὶ εἰμπορείς νὰ μου γράψῃς ἀσὺν συχνὰ θέλῃς) *Σμυρναϊκάκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥρασαν ἐπιστολήν) *Μή μου Ἀπτοῦ* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὴν φωτογραφίαν· εἶνε ὥρατα καὶ φαίνεται οὐ σοῦ ὁμοιάζει) *Θεὸν τῆς Γεωργίας* (πρέπει νὰ ἴδῃς τὸν ἀρχιεπὸν τῆς ἀποδείξεως τοῦ 1902 καὶ οὗ τοῦ 1903) *Οὐχίλην* (βραβεῖον ἔστειλάνά ἰδοὺ πότε θὰ μου ἐναγγράψῃς) *Πάνα, Κλεῖδα τοῦ Πότζου, Ἰωσὸστῆρον Ἀλεόνα* (νὰ εὐρῆς ἄλλο ψευδώνυμον διότι αὐτὸ πού προτινεῖς ὁμοιάζει μ' ἕνα πού ἔχομεν ἤδη) *Μελιγγρὸν Ἀστίνα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπᾶθριον) *Πανταγοῦ Παρνῶτα* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) *Ἀτ-Λάτρ τῶν Πακτωίων* (ἂ, μπᾶ! μὴ τὰ πιστεύῃς αὐτὰ, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λέγω ψευδώνυμα;) *Ἐπιμελὴ Μαθήτρια* (ἔνοσι σου!) *Ἀραχτίσαν Τραπεζοῦντιον* (Μόνωιν (νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, πού ἠμπορεῖ νὰ σου δημοσιεύσω δύο μόνον πληροφορίας) *Ἀγγελὸν τῆς Εὐτυχίας, Πλοῖον τοῦ Δουναθέου* ([Ε] διὰ τὴν ὥρασαν ἐπιστολήν) *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα* (μὴ λησμονῆς νὰ ὑπογράψῃς καὶ μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα σου ἢ ἐπιστολὴ σου πολὺ μ' εὐχαριστήσῃ) *Καρδιογνώστην* (βραβεῖον ἔστειλάνά) *Κεράττον Κόλπον* (αἱ ἀσκήσεις σου δεχταί) *Μεριστῶν Πατριναῖα* (τὰ ἔστειλάνά, καὶ θεδαίεις ὅτ τὰ ἔλαβες) *Μεσημβρινὴν Ἀκτινὴν* (εὐχὴ, μεγάλην φιλομουσίαν μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου) *Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι* κτλ. κτλ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου διαπάντησα εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅσους δεχταί μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων καὶ τὰ ὅμοια θύον εἰς γράμμα τὰς λύσεις τῶν οἱ ἀσκητικῶν, πᾶσαι εἰς τὴν ἑσπέρειαν μας εἰς φαντασίαν, ἡν ἔπιστες πᾶσι 30 φύλλα καὶ τιμητὸν φρ. 1

608. Ἀεῖγερτος

Δύο γράμματ' ἂν εἴπωσ  
 Μεθ' ἐνὸς κοιντοῦ συνδέσμου,  
 Τύραννον θὰ φανερώσω,  
 Ἄλλὰ ποῖον, σὺ πᾶς πῆς μου  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Ἀόρας τῆς Κερκυρας.

609. Συλλαβόγραφος

Μὲ τὸ ἦμισον φωνάζω  
 Μὲ τὸ ἄλλο εὖ σπαράζω  
 Τ' ὄλον μου ἀπὸ τὰ ὕψη  
 Εἶνε ἀδύνατον νὰ λείψῃ.  
 Ἐστέλη δὲ τῶν Χίου Νάυτου.

610. Ἀναγραμματισμός

Ἦτο μάντις τις ἀρχαῖος, ἀλλ' ἀναγραμματισθεὶς,  
 Στὴν χορείαν τῶν ὀρίων κατετάχθη παρευθῆς.  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Αἴθρας τῆς Καρχηρας

611. Πυραμίς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἔνδρον  
 \* + \* = Σύνδεσμος,  
 \* \* + \* \* = Ἀρχαία πόλις  
 \* \* \* + \* \* \* = Ἄψυχος ἄλλ.  
 \* \* \* \* + \* \* \* \* = Ἱερὰ τελετή.  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Ἑλληνοκίτης Ἐγχεῖς.

612. Αἵνεγμα.

Κάποιος γενάρχη· τάρσενικόν μου  
 Δεῖγμα φίλος τὸ οὐδέτερόν μου.  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Πανόρας Θ. Ἀθανασιάδου

615. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΚΚΟΟΟΥΥΥΙΣΣ νὰ  
 σχηματισθῇ ἰσοσκελὲς τρίγωνον, μὲ πλευρὰς ἐκ  
 πέντε γραμμάτων ἑκάστη.

Ἐστέλη δὲ τῆς Πανόρας Θ. Ἀθανασιάδου

614. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης

— Δ'! Γιάννη! Γιάννη! ἔλα, πού τρέχεις;  
 δὲν ἔρχεσαι νὰ παίξωμε κρυφτὸ;  
 — Ἄν μπορῶ ἴδωρα πάγω, Τετὸ μου, νὰ φέγω  
 κάτι καλὸ.  
 — Μὰ τί θὰ φῆς;  
 — Ἄ, δὲν ἔχω! Πρώτῃς κανένα συνδρο-  
 μητὴν τῆς Διαπλάσεως νὰ σοῦ το πῆ.  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Πᾶς-μ-λίνας.

613. Ἱστορικὴ Ἐρωτήσις.

Ποῖαι εἶνε αἱ τρεῖς μεγαλύτεραι μέχαι αἱ  
 ὁποῖαι ἔχονται κατὰ τὸν 19ον Αἰῶνα;  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Παύλου τῆς Οὐχίλης.

616. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστη τῶν  
 κά.ωβι λέξων διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν αὐ-  
 τῶν, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις, ὡς τὰρ-  
 χικὰ κατὰ περὶν ἀποτελοῦν Νηρηΐδα·  
 στροφῆ, τόσον, Ἄργος, ἔλος, πόλις  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Μαρίας τοῦ Τυρίτου.

617. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε-  
 ων ἀποτελοῦν ἑλληνικὴν νῆσαν, τὰ δὲ δευτέρα  
 ἀρχαίαν Θεάν·

- 1. Σιρατηγός. 2. Πρωτεύουσα. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Τετραπόδιον. 5. Ἐρπετόν.

Ἐστέλη δὲ τῆς Κορνηλίου Καρανίου.

618. Φωνηεντάλλισον.

ὄς - πρ - τ-μὸν - ποστ  
 Ἐστέλη δὲ τῆς Δεσφῆ τοῦ Βασιλείου.

619. Γράφος.

τα  
 τα τα  
 τα Χ τα / σω Κίμ.  
 τα τα

φῶρα 1  
Ἐστέλη δὲ τῆς Ἀντιμοῦ τοῦ Βασιλείου

ΛΥΣΕΙΣ

ἐν Ἑννεμακίων Ἀσπιόταν τῶν φύλλων 43, 44 καὶ 45

494. Ὅσις, (ὄς, Ἰρις.) 496. Μένδης (μὲν, δις) 498. Δούπη-κὺλη. 497. Ἥλιος, Ἥλιος, Ἥλιον.

499. Γ

498. ΟΤΙ (εὐλόγει Τὸν...) ΔΕΝ  
 ΤΙΣ (καλοῦσι Τὸν...) ΔΕΡΑΣ  
 ΙΣΗ (ἩΣίοδος...) ΓΕΡΑΝΟΣ  
 ΝΑΝΟ  
 ΣΟΣ

600-608. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: κέημα, τόσος, τό-  
 φος, πότος, πότος, νότος.  
 — 608. ΚΟΝΩΝ (Σάκας, ἡμίονος, Σιμωνί-  
 δης, Βούρωας, Κώνωψ.) — 607. Θεῶ μαχε-

σθαι θεῖον ἐστὶ καὶ τύχη. — 608. Ἡ μῦτα καὶ ὁ οἶς καὶ ἡ αἰξ εἶνε πάντα ἴσα.

609. Σόλων (σὺλ, ὦν.) — 610. Κύρος-Πύρ-  
 ρος. — 611. Ἐλα. — 612. Λύρα-λύρα.  
 613. Π Χ Σ 614. Χαλκίτῳ ἔργῳ  
 Υ Β Ε 614. Ἄδρα ἔπειτα (λαμ-  
 Ρ Α Ρ θάνομεν ἀπὸ ἐν  
 Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ γράμμα ἐνολλὰ τῆς  
 Φ Δ Τ τεσσάρτης σειράς καὶ  
 Ο Δ Ι τῆς δευτέρας; ἔπειτα  
 Σ Ν Σ δὲ τῆς τρίτης καὶ τῆς  
 πρώτης.) — 615-619

Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΡΕΑ: Κρέας, μοῦρα,  
 Κορέα, φρέαρ, ἔρεα. — 620-622. 1, Τὸ πῆ  
 (τόπι). 2 Ἡ Μικονός (εἰμὶ κωνός). 3. Τὸ μέγα-  
 λον (μετ' ἄλλων.) — 623. ΜΗ ΠΑΣΙ ΠΙ-  
 ΣΤΕΥΕ (ΜΗκων, ΠΑρος, ΣΠρων, ΠΙΣτις,  
 ΤΕΥχος, Ἐλάτι) — 624. Μελέτα τὸ μέλλον.  
 — 625. Μίσσι τὰδοξα μεγαλεῖα.

626. Ἀπολλοδώρος (Α, παλῶ, Δῶρος). — 627

Πάρμων Ἀριμων. — 628. Διδοῦ δίδω.  
 629 ΚΥΓΟΣ 630. Μητρός τε καὶ  
 ΠΟΙΟΣ πατρός καὶ τῶν ἔλ-  
 ΜΕΡΟΣ λων προγόνων ἀπάν-  
 ΘΕΡΟΣ των τιμιωτέρων ἐστίν  
 ΜΙΝΟΣ ἡ πατὴρ καὶ στυμν-  
 ῶν καὶ ἄγιωτερον.

— 631-635. 1. Ἡ μεγάλη (εἰμὶ γαλή). 2. Ἡ  
 Κυρήνη (κηρήνη). 3. Ἡ πέγνα (εἰπέ νά.) —  
 634-636. 1. Ἥλιος, ἦλος, ἔλος, ἔσος, ἴτος, ἴος,  
 ἴον, ἴων, κίτων, καλίω, Πάτιων, πρίτων, Ὀρίων.  
 2. Θοίξ, Θορξ, εἰξ, ΡΞ, ἔρα ἄρη, κέση, κόμη.  
 3. Ἐμνη, κερη, ἔρη, ἔρη, ἔρα, ἔρας, Ἐρος, ἔρος,  
 πέρος, Πάρος, πύρος, πάγον, πάγων, πύρων,  
 537-541. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΔΩ: Δῶρος, Ἀ-  
 ὠρωίς, ἄδωα, ἔδω, δωροῦται. — 642. ΤΑΓΟΣ-  
 ΑΒΑΝΑ-ΝΕΡΩΝ (ΤΑΝαίς, ἌΒΕΑ, ΓΑΡΩ-  
 φαλον, ΟΝΩριος, ΣΑΝις.) — 643. Τὸ τὰς εὐ-  
 αργεσίας ὑπομνηστικὸν καὶ λέγειν μικροῦ θεῖου  
 θεοῦ ἐστὶ τῶ ἀνευθίζον. — 644. Μηθεὶ πο-  
 τηρῶ σόνιοθι (μηθὲν ἴππων ἔρωσ- ἦν ἰσθί.)

**ΤΟΜΟΙ**  
**"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"**

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

**ΤΟΜΟΙ 14** (οἱ εἶναι: 4. 5. 6. 7. 11. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23)  
 πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοῦς ἐν  
 Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς  
 Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράκων χρυ-  
 σοῦν 1 διὰ τὰ Ἐξωτερικόν.

**ΤΟΜΟΣ 8** (οἱ εἶναι: 1. 3. 8. 9. 12. 13. 14. 24) πρὸς φρ. 2, 5 ἑκάστος.

**ΤΟΜΟΣ 4** (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκαντη-  
 ὅτ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

**ΤΟΜΟΣ 3:** τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,  
 1897, καὶ 1898, ἂν ἑκάστος τιμη-  
 ταί: Ἄδειος φρ. 3. — Χρυσόδε-  
 τος φρ. 6.

**ΤΟΜΟΣ 4:** τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901,  
 1902 ἂν ἑκάστος τιμηταί: Ἄδ.  
 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ 6' ΠΕΡΙΟΔΟΥ